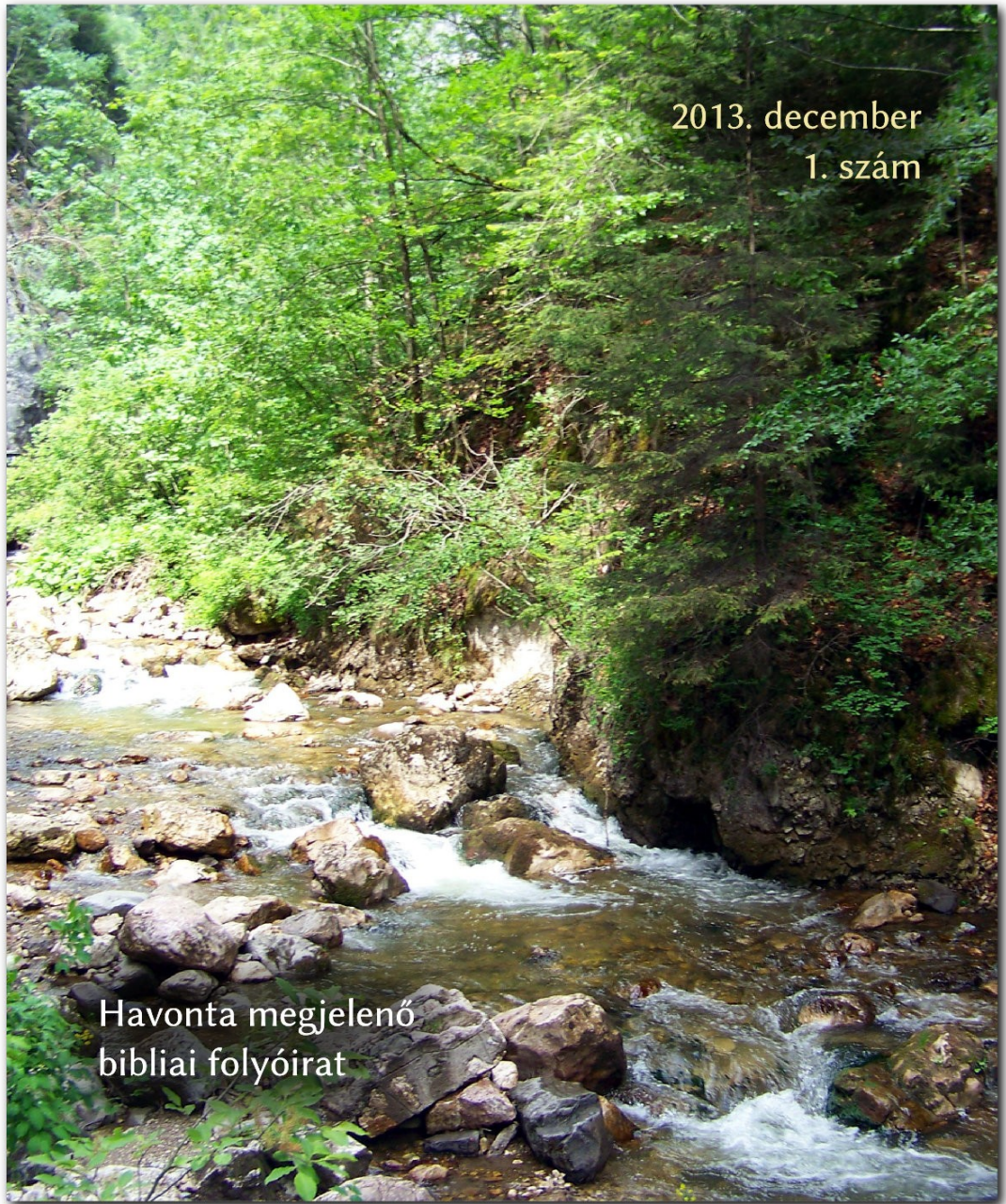

Hitből hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2013. december
1. szám

Havonta megjelenő
bibliai folyóirat

A bűn természete

Aki olvassa, értse meg!

Bevington naplója

Élet a Lélek templomában

Apró csodák

Legnagyobb ellenségünk leleplezése

Hogyan tanulmányozzuk a próféciákat?

Rendkívüli élmények ima és hit által

A testi-lelki egészség kapcsolata

Hétköznapi tapasztalatok az élő Istennel

Hitből élni

Együtt Jézussal

Az igazi kereszténység egy természetfeletti élet. A Biblia fő üzenete, az evangélium nem arról szól, amit az embernek kell tennie Istenért, hanem arról, amit Isten tett és tesz értünk:

*„Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére... Mert az Isten igazsága nyilvánul meg abban **hitből hitbe**, ahogy meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:16-17)*

A Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat a legcsodálatosabb tapasztalat, amiben bárkinek is része lehet. Aki Jézussal éli életét, annak sorsát nem a véletlen irányítja, hanem a mindenható gondviselés és a feltétel nélküli szeretet.

A mennyei Atya akarata, hogy minden ember szoros ismeretségbe kerüljön Vele és

Fiával, Jézussal (János 17:3). Minél jobban megismerjük Teremtőnket, és irántunk való megmentő szeretetét, annál nagyobb bizalom és hit ébred szívünkben Iránta. Minden alkalommal, amikor még jobban rábízunk életünket vezetésére, és engedelmeske-

dünk akaratának, újabb tapasztalatot szerezhethetünk azzal az Istennel, aki ma is él, és ugyanúgy sikkra száll a Benne hívőkért, mint a bibliai időkben.

Folyóiratunk nem egy egyházzról vagy felekezetről szól, hanem arról a szerető Atyáról, aki a menny minden kincsét odaadta értünk, elidegenedett gyermekeiért, hogy bizal-

munkat visszanyerje. Nem titkolt szándékunk, hogy azt a csodálatos isteni ajándékot, örömet és békességet, aminek Jézus által részeseivé lettünk, másokkal is megosszuk, és együtt növekedhessünk Isten megismerésében.

Havonta megjelenő kiadványunkban a következő rovatok szerepelnek:

- **A hit útja** – Az emberek a legkülönbözőbb utakon keresik az elveszített édeni boldogságot, pedig Isten nagyon egyszerűvé tette számunkra a Hozzá vezető utat. Cikksorozatunk ezt az utat világítja meg, s megmutatja, hogyan kerülhetünk személyes kapcsolatba Istennel, és hogyan növekedhetünk Jézus hitében. Az Isten által felkínált áldásokat nem tudjuk kellőképpen értékelni, amíg saját helyzetünket nem látjuk helyes megvilágításban, ezért első számunkban a minden embert érintő legnagyobb problémával foglalkozunk.

➤ **Biblia iskola** – Lelki életünk épüléséhez elengedhetetlen a Biblia könyveinek komoly és rendszeres tanulmányozása. Ebben a rovatban egy-egy bibliai könyvet veszünk végig részletesen. Sorozatunkat egy olyan prófétai könyv tanulmányozásával kezdjük, amely körül sok az emberi találgatás, de időszerűsége miatt mégis rendkívül fontos, hogy helyesen értsük és megszívleljük üzenetét, amelyet Isten kifejezetten a mi korunknak szánt.

➤ **Modern hithősök** – A Biblia tele van olyan emberek élettörténetével, akik Istennel jártak és csodálatos tapasztalatokat szereztek Vele. De mi a helyzet ma? Isten ma is ugyanaz, és modern korunkban is vannak olyan hithősök, akiknek élete és tapasztalata buzdító és hiterősítő lehet számunkra, és arra ösztönöz, hogy mi is járjunk a hit útján, megismerve atyáink Istenét.

➤ **Élet és egészség** – Mennyei Atyánk örömét leli abban, amikor gyermekei boldogok és egészségesek. Bár nem feltétele az üdvösségnek, életünk minősége és keresztény hasznosságunk mértéke nagyban függ attól, hogyan tápláljuk, ápoljuk testünket-lelkünket. Milliók élete szabadulhatna meg gyötrő panaszoktól, ha követnék a Teremtő szeretetteljes tanácsait: ebben szeretnénk gyakorlati segítséget nyújtani életmóddal kapcsolatos írásainkkal.

➤ **Emlék oszlopok** – Az igazi kereszténység nem egy elméleti vallás. Személyes élményeink arról tanúskodnak, hogy Jézus Krisztus ma is él, mennyei Atyánk pedig szeret bennünket, és meghallgatja, ha Hozzá fordulunk. Gondviseléséről és csodáiról szerzett tapasztalataink feljegyzésével Isten örökkévaló dicsőségének emelünk emlékművet. Ha megosztjuk egymással hitbéli tapasztalatainkat, ezáltal kölcsönösen felbuzdul szívünk: jó az Úr, és boldog az az ember, aki Őt szolgálja!

Ha másként nem jelöljük, az igeverseket az újonnan revideált Károli-Bibliából (2011) idézzük. Folyóiratunk ingyenes, és bátorítjuk Olvasóinkat, hogy amennyiben áldást nyertek belőle, terjesszék bátran és adják tovább másoknak is!

Elérhetőségeink a hátapon találhatóak. Internetes oldalunkon (hitbol.hu) a folyóirat tartalmán kívül más értékes anyagokat – írásokat, előadásokat, énekeket – is közzé teszünk. Kínálatunk folyamatosan bővül, és igény szerint ingyenesen postázunk is kiadványainkból (CD-k, DVD-k, füzetek).

Isten gazdag áldását, és a Jézus hitében való gyarapodást kívánjuk minden kedves Olvasónknak! ■

Tartalomjegyzék

Hitből élni.....	2
A bűn természete.....	4
További tanulmányozásra.....	14
Aki olvassa, értse meg!.....	15
Bevington naplója.....	23
Élet a Lélek templomában.....	36
Apró csodák.....	39

A szerkesztők

A bűn természete

Legnagyobb ellenségünk leleplezése

Mi a bűn? Sok keresztény szerint 1János 3:4 teljes körű és végleges választ ad a kérdésre:

„Mindaz, aki bűnt követ el, a törvényt is megszegi, mert a bűn törvénszegés.” (1János 3:4)

Ebből teljesen világos, hogy a bűn a törvény megszegése. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy a bűn más megközelítését is megtaláljuk a Szentírásban. Ha a bűn átfogó meghatározásaként fogadnánk el ezt a verset, ebből mindjárt azt a következtetést kellene levonnunk, hogy a bűn csak akkor létezik, ha rosszat teszünk. Ugyanakkor a Biblia arról tanúskodik, hogy ennél többről van szó.

Több pusztán rossz cselekedetknél

Ha gondosan megvizsgáljuk a Biblia tanítását, arra a következtetésre jutunk, hogy a bűn problémája cselekedeteink szintjénél jóval mélyebben gyökerezik. Figyelemreméltó Jézus ezzel kapcsolatos kijelentése:

„(18) Erre így válaszolt nekik: Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy semmi olyan, ami kívülről jut az emberbe, nem teheti tisztátalanná, (19) mert az nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül, amely

minden ételt megtisztít. (20) Azt mondta továbbá: Ami az emberből jön ki, az teszi tisztátalanná az embert, (21) mert onnan belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, paráznaság, lopás, gyilkosság, (22) házasságtörés, kapzsiság, gonoszság, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, gőg, esztelenség. (23) Mindezek a gonoszságok belülről származnak, és ezek teszik tisztátalanná az embert.” (Márk 7:18-23)

Jézus azt mondja, a cselekedetek származnak valahonnan. Ha azt veszed észre, hogy a kezed bűnt követ el, a kezed levágása segít? Természetesen nem, mert a gondolat akkor is ott lesz a fejedben. Tehát elsősorban nem a cselekedeteink jelentik a problémát, hanem azok a gondolatok, amelyekből ezek a cselekedetek táplálkoznak. Itt azonban egy további kérdés merül fel: honnan származnak ezek a gondolatok?

Az igazi probléma

Legyőzhetem a bűnt önfegyelem által? Figyeljük meg, mit mondott Jézus a 21. versben: *„...az ember szívéből származik minden gonosz gondolat”*. Igaz ugyan, hogy a cselekedetek a gondolatokból fakadnak, de maguk a

gondolatok is származnak valahonnan – a szívből.

A szív a gondolkodásmódunkat jelenti: nem a tudatos, hanem a tudatalatti énünket, amit néha természetnek is nevezünk. Ha ezt meggondoljuk, világossá válik, hogy a bűn nem abban gyökerezik, amit teszünk, még csak nem is abban, amit gondolunk, hanem szívéünkben – természetünkben. Ez az igazi problémánk.

Jézus és Pál is megpróbálta megértetni velünk, hogy problémánk mélyen a természetünkben rejlik. A hangsúly félreérthetetlen:

„Azt mondta azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha megmaradtok az én beszédemben, bizony nyál az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. Erre azt felelték: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek, miért mondod, hogy szabaddá leszünk? Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája.” (János 8:31-34)

Egy rabszolgatartó

Jézus szerint, ha bűnt követsz el, a bűn szolgája vagy. A zsidók persze arra gondoltak, hogy Jézus fizikai rabságról beszélt. Így válaszoltak: „Ábrahám magva vagyunk, és nem

szolgáltunk soha senkinek.” Pedig ha bűnt követsz el, akkor ez azt jelenti, hogy van egy urad – a bűn. Jézus a bűnt mint **királyt** mutatja be.

A Római levél 7. fejezetében azt látjuk, hogy Pál teljes egyetértésben van Jézussal:

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki, de én testi vagyok, kiszolgáltatva [eladva – angol King James fordítás] a bűnnek. Mert magam sem értem, mit teszek. Mert nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor egyetértek a törvénnyel, hogy jó. Akkor tehát már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.” (Róma 7:14-17)

A bűn nem abban gyökerezik, amit teszünk, még csak nem is abban, amit gondolunk, hanem szívéünkben – természetünkben.

Mindnyájan el tudjuk képzelni, milyen egy rabszolga élete. Reggel, amikor felkel, valaki megmondja, milyen ruhát vegyen fel, milyen ételt egyen, hol és meddig dolgozzon aznap. Még azt sem ő dönti el, kit vegyen feleségül és

hol éljen. Nincs szabad választása, valaki más hozza meg helyette döntéseit.

Pál azt mondja: „El vagyok adva a bűnnek”. Kiket szoktak eladni? Természetesen a rabszolgákat! Itt Pál a Krisztus nélküli emberről beszél, aki a „bűn” nevezetű úr rabszolgája. Amikor reggelente felkel, ura így szól hozzá: „Ma nekem kell dolgoznod!

Lopj, hazudj, paráználkodj, ölj!” Ha valamivel tiszteletreméltóbb rabszolgafajta az illető – mondjuk egy egyház tagja –, neki ezt mondja: „Hargudj a feleségedre, kiabálj a gyerekeiddel, rejtegesz rosszindulatú gondolatokat a szívedben!” Bár ezek nem tűnnek ugyanolyan rossznak, mint más emberek gonoszságai, a gyökér valójában egy és ugyanaz.

Igaz, hogy Pál a 16. versben kijelenti, hogy *egyért a törvénnyel, hogy jó*, de a 17. versben így ír a rabszolgaság tapasztalatáról: *„Akkor tehát már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakozó bűn.”* A jót akarta tenni? Hát persze! Próbálkozott? Természetesen! Teljes erejével próbálkozott.

Az ember képtelen azt tenni, amit akar.

Pál fegyelmezett harcos volt, mégis arra a következtetésre jutott, hogy képtelen azt tenni, amit akar. Ez min-

den ember esetében igaz. A műveltebb emberek igényes ruhákat ölthetnek és elrejtetik a nyíltabb bűnöket. Külsőleg ellenállhatnak ezeknek a bűnöknek, önigazult módon elítélve a gyilkosokat, prostituáltakat és tolvajokat. Jó érzéssel tölti el őket, hogy ők – másokkal ellentétben – nem bűnösök. De valójában melyik a nagyobb bűn: a gyilkosság vagy a képmutatás? A valóság az, hogy mind a kettőnek ugyanaz a forrása. Ez a forrás pedig a természetünk, ami a bűn rabszolgája!

A természetnek kell megváltoznia

Ezek alapján már másként tekintünk a bűnre. Ha igazán megértjük helyzetünk súlyosságát, rájövünk, hogy hiába is próbálnánk a bűn problémáját cselekedeteink megváltoztatásával megoldani. Túl kell lépünk a cselekedeteken, és a gondolatainkkal kell kezdenünk valamit. De még ez is kevés, mert a baj forrása a természetünkben van! Kell találnunk valakit, aki ért a természetünkhöz, és tudja, mit kell kezdeni emberi mivoltunk ezen elemével. Segítségre van szükségünk, mert mi egyáltalán nem értünk ehhez.

Jézus egy nagyon fontos igazságot tárt fel Nikodémus előtt:

„Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.”
(János 3:6)

Mit jelent ez? Itt a test nyilvánvalóan nem a fizikai hús-vér testünket jelenti, hanem a testi természetünket, a születésünktől fogva megromlott értelmünket. Jézus valójában azt mondta ezzel, hogy ha test vagy, csak testi módon tudsz viselkedni!

Nem kívülről

Charles Spurgeon, az angol prédikátor találó módon szemléltette problémánkat: A disznók természetüknél fogva szívesen hemperegnek a sárban. Tegyük fel, hogy valaki egy ilyen disznóból szeretne házi kedvenct faragni, és elküldené iskolába,

hogy megtanulja: „Ne hemperegj a sárban!”

Ötéves képzés után a disznó diplomával, öltönyben hazaindul... De amint odaér egy pocsolóházhoz, elhajtja diplomáját, letépi magáról az öltönyt, beleveti magát a sárba és meghempergőzik. Miért? Mert ilyen a természete: disznónak született! Disznó-szívében születésétől kezdve volt valami, ami mindig azt harsogta: „A sár a legjobb dolog a világon!” Ezt nem lehet kinevelni egyetlen disznóból sem.

Hasonlóképpen, minden ember bűnös természettel születik, és ezen semmilyen nevelés nem tud segíteni, mert a gyökér ugyanaz marad: „*ami testből született, test az*”. Hiába nevelnénk, amikor senki sem látja, iszik, elveszti önuralmát, lop és kielégíti vágyait; mert természetét nem lehet neveléssel megváltoztatni.

Térjünk vissza a diplomás disznó példájára. Ha a modern tudomány csodájaként valaki felfedezné az agyátültetés módszerét, és egy macska agyát ültetné ennek a disznónak a fejébe, mi történne? Láttunk már macskát sárban hemperegni? Soha!! Egy ilyen macska-agyú disznó bár mindenben disznónak látszana, amikor a pocsolóházhoz érkezne, olyan messzire elkerülné, amennyire csak tudná! Miért? Mert új értelmet kapott. Nincs többé szüksége a parancsolat figyelmeztetéseire. Ezen a példán keresztül jobban megérthetjük a problémánkat és a megoldás útját is.

Világosság és sötétség

„*Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.*” (1János 1:5)

Ez az ige párhuzamot von Isten és a világosság között. Fontos leckét tanulhatunk ebből. A sötétséget nem tudjuk meghatározni a világosság szó használata nélkül. Miért szükséges a világosság szó a sötétség szó meghatározásához? És fordítva, a világosság meghatározásához kell-e használnunk a sötétség szót? Nem! Ennek az az oka, hogy a fény valóságos dolog, energiahullámokból áll.

De mi a sötétség? A sötétség valaminek a hiánya, nem egy önmagában létező dolog. Olyan állapot, amikor nincs fény. Csak a hiányzó dolog fogalmának használatával értelmezhető. Ennek az elvnek a megértése a kulcs a bűn valódi természetének megértéséhez is.

A Biblia szerint *egyedül Isten jó* (Máté 19:17). Ez azt jelenti, hogy sehol sem találhatunk valódi jóságot, ahol Isten nincs jelen.

Mi marad ott, ahol a jóság nincs jelen? Gonoszság! Csak akkor jelenhet meg a bűn, ha Isten Lelke visszavonul, és többé nem Isten irányít. A bűn lényegében az Istent nélkülöző állapot.

A bűn lényegében az Istent nélkülöző állapot.

Azért gonosz az ember alaptermésze-

tében, mert Isten Lelkétől elszakadva jön a világra! Ezt megértve pedig az is világossá válik, hogy a fő kérdés nem az, miként szabadulhatnánk meg a gonoszságtól, hanem az, hogyan tehetnénk szert igazságosságra. Ha hozzájutottunk az igazságossághoz, a bűn magától eltűnik.

A bűn eredete

Ezékiel 28. fejezete leírja, hogyan jött be a világmindenségbe a bűn. Először a Sátánná lett Luciferről olvashatunk egy leírást, akit itt Tírusz királya jelképez:

„Embernek fia! Kezdj siratóéneket Tírusz királyáról, és mondd neki: Így szól az én Uram, az ÚR: „Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, tele bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál, mindenféle drágakővel borítva: rubinnal, topázzal és jáspissal, krizolittal, ónixszal és berillel, zafírral, karbunkulussal és smaragddal. Foglalataid és véseteid aranyból készültek azon a napon, amelyen megteremtettél.” (Ezékiel 28:12-13)

Lucifer volt a tökéletes szépség és bölcsesség pecsétgyűrűje. Ő volt a legtökéletesebb lény, akit Isten valaha is megteremtett. Büntelen környezetben élt, és minden létező kiváltság rendelkezésére állt. Ráadásul minden útjában tökéletes volt:

„Feddhetetlen voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned.” (Ezékiel 28:15)

Bármit csinált, mindig minden tökéletes volt! Ám egyszer, egy napon gonoszság találtatott benne! A baj a belsőben kezdődött, nem külső, gonosz tettekkel. Az igazi probléma belülről indult.

A bűn létrejötte megmagyarázhatatlan. Lucifer tökéletesnek lett teremtve. Mégis, ennek a tökéletes, minden kiváltsággal rendelkező lénynak a **szívében** valahogy elindult egy változás:

„Miként hullottál le az égből, fényes csillag [Lucifer], hajnal fia? Lehullottál a földre, aki népeken tapostál! Holott ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölé helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon.

A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ézsaiás 14:12-14)

Lucifer arra a meggyőződésre jutott, hogy ő Istentől függetlenül is tud jó lenni.

A probléma: az Istentől való függetlenség

Ebből az igeszakaszból az tűnik ki, hogy Lucifer arra a meggyőződésre jutott, miszerint ő elég jó ahhoz, hogy Istentől függetlenül létezzen, cselekedjen és éljen. Ő – sok emberhez hasonlóan – alapvetően jónak érezte

önmagát! Korábban Istentől való teljes függőségben élt, de most már nem ismerte el Isten ajándékának mindazt a jóságot, ami benne volt, azokat a kiváltságokat, amelyeknek napról napra örvendhetett.

Lucifernek valószínűleg fogalma sem volt a bűn valódi működéséről és természetéről, hiszen a tiszta világosság világában hogyan is érthette volna meg a sötétség mibenlétét? Amikor elindult ezen az úton, nem azon morfondírozott, hogyan fog majd másokat legyilkolni, elpusztítani és megtevesztetni! Ez volt a gondolata: „Én egy jó, intelligens lény vagyok, aki képes az önálló gondolkodásra és döntéshozatalra. Nem szükséges, hogy mindent úgy tegyek, ahogy azt Isten szeretné.” Csakhogy Isten nem marad az olyan szívben, ahol nem szívesen látják!

Amint Lucifer úgy döntött, hogy a maga ura akar lenni, állapota megváltozott. Az, aki addig tökéletesen jó volt, teljességgel gonosz-szá vált. Külsőleg mutatkozhatott ugyan jámbornak továbbra is, de a szíve megváltozott. Elvetett egy magot, és ebben a magban csírként benne volt mindaz, amivé azóta lett. Istenen kívül nincsen jó. Ahol Istent távozásra szólítják fel, ott csak sötétség marad.

A bűn ajtaja

Egy másik kérdés megvizsgálása még jobban segít megérteni a helyzetet.

Amint Lucifer
úgy döntött,
hogy a maga ura
akar lenni,
teljességgel
gonosszá vált.

Amikor Isten a világegyetemet megalkotta, lehetőségében állt volna robotokat teremteni, akiknek nincs választási lehetőségük: mindig csak azt teszik, amit Ő akar. Ennek alternatívája olyan értelmes lények teremtése, akik képesek a szabad választásra és gondolkodásra. Tudjuk, hogy Isten a szabad lények megteremtése mellett döntött, még ha ezzel nagy kockázatot vállalt is. Érdeemes fontolóra vennünk, hogy Isten soha nem fogja visszavenni a szabad választás képességét.

Felmerül egy másik kérdés is. El lehet pusztítani valaha is a bűnt? El lehet pusztítani valamit, ami önmagában nem létezik? A bűnt nem lehet megragadni és fojtogatni, amíg megfullad. Önmagában nem létezik.

Vajon lehetséges, hogy a világmindenség olyan helyzetbe kerüljön, amikor a bűn többé már nem üti fel a fejét? A válasz természetesen igen. Egy nap az univerzum olyan állapotba kerül majd, amikor – a világmindenség összes lakosának szabad akaratából – a bűn többé nem fog megjelenni.

Isten tekintélyének elutasítása

Ha végiggondoljuk az ember bűnbe esését, azt fedezhetjük fel, hogy a probléma az elmében kezdődött. Sokszor a Sátán iránti engedelmességet rójuk fel, mint Ádám és Éva fő bűnét. De nézzük meg közelebbről, mi is tör-

tént! Isten azt mondta, ne egyenek a gyümölcsből, Lucifer pedig az ellenkezőjére biztatta őket. De ki hozta a döntést? Éva hozta a döntést. Előtte mérlegelte Isten szavát és Lucifer szavát; de végül ő saját maga döntött. Végeredményben a saját bölcsességében bízott.

Ez volt az a pillanat, amikor bejött a bűn. Amikor ez a két ember, Ádám és Éva úgy döntött, hogy Istentől függetlenül cselekszik, azonnal elszakadt Istentől és lelkileg halottá vált. Ettől a pillanattól kezdve csak a gonoszra voltak képesek. A változás jelei azonnal megmutatkoztak. Félni kezdtek Istentől és tudatosult bennük, hogy mezítelenek. Amint Isten újra közeliükbe került, az az Ádám, aki előtte annyira szerette Évát, hogy az ő boldoggá tétele volt egyetlen életcélja, most vádolni kezdte őt. Bár nem tudta, hogy bűne miatt meghal-e majd Éva, mégis kész volt őt hibáztatni! Azonnal ez a gondolkodás kerítette hatalmába!

Nem tudunk megtanulni jónak lenni, csak Isten jelenléte tehet minket jóvá.

Önmagunkban sohasem vagyunk jók. Nem tudunk megtanulni jónak lenni, nem képezhajtuk magunkat jóvá, nem fejlődünk jó lényekké. A jóság Isten ajándéka, és ha nem kapjuk meg Őbenne, akkor sosem lesz a miénk. Csak Isten jelenléte tehet minket jóvá. Ha meg tudnánk tanulni a jóságot, akkor megtanulnánk Istenné válni!

Amikor Ádám evett a gyümölcsből, azonnal énközpontúvá, önzővé vált. Az énközpontúság a bűnös élet lényege. Ebből áll a bűn és a bűnösök világa. Az „én” világa körül forog életük.

Cselekedetek vagy természet?

Sok keresztény csak a Tízparancsolat alapján alkot fogalmat az igaz életről. Így gondolkodnak keresztségük után: „Most, hogy keresztény lettem, gyülekezetbe kell járnom. Abba kell hagynom a dohányzást, ivást, hazudozást, paráznaságot (vagy házasságtörést, családi állapottól függően).” Csak-hogy élete minden más területén – pl. miként költi el a pénzét – ő van az első helyen: „Ez az én pénzem, az én autóm, az én házam – ez mind az enyém. Megtartom a parancsolatokat, Isten is megkapja az Ő részét.” Sok ember ezt érti igazságosság alatt, de ez egy téves elképzelés.

Az igazságosságot nem lehet a jó cselekedetek szintjére korlátozni. Amikor valóban igazak vagyunk, akkor teljesen Istennek élünk. Ahogy Pál mondja Krisztusról: „*Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer s mindenkorra, hogy pedig él, az Istennek él.*” (Róma 6:10) Az élet, amit élünk, Krisztus feltámadt élete, és ez az élet sokkal többet foglal magában a törvény általános értelemben vett megtartásnál. Mindenre kiterjed: arra, hogy mit eszek, milyen hajviseletet hordok, miként bánok embertársaimmal, hogyan beszélek másokkal zárt ajtók mögött:

„Az odafennvalókkal törődjete,

ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek Krisztussal együtt el van rejtve Istenben. Amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.” (Kolossé 3:2-4)

Mi életet kaptunk! Jézus azért jött, hogy igaz életünk legyen, sőt, hogy bővelkedjünk benne. Életünknek nemcsak néhány területére vonatkozóan hozott változást, hanem teljes lényünket átfogó módon.

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtség az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.” (2Korinthus 5:17)

Egy mindent felölelő parancs

Ez az elv a Bibliában sok helyen feltehető, de Krisztus kísértéseinél nagyon világosan kirajzolódik:

„Ekkor a kísértő odament hozzá, és azt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré. Ő pedig ezt felelte: Meg van írva: nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik. Ekkor elvitte őt az ördög a szent városba, odahelyezte a templom párkányára, és azt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. Jézus így felelt: Viszont az is meg van írva: Ne kísértsd az

Urat, a te Istenedet! Ismét elvitte őt az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulsz előttem, és imádsz engem. Ekkor azt mondta neki Jézus: Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Istenedet, az Urat imádd, és csak neki szolgálj!” (Máté 4:3-10)

Vajon miben rejlett a kísértések ereje? Némelyek szerint az lett volna a rossz ebben, hogy Jézus Sátánnak engedelmeskedett volna. De még ha Sátán mond is ki valamit, ha az helyes, akkor megtehetem. Nem azért volt gonosz tanács a kövek kenyérré változtatása, mert Sátán mondta. Jézus 40 napja nem evett, és már elérkezett az ideje, hogy megtörje a böjtöt, hiszen röviddel ezután angyalok jöttek és szolgáltak neki. Talán jobban megérthetjük a kísértés lényegét, ha megfigyeljük, hogyan válaszolt Jézus.

Jézus így felelt neki: *„Meg van írva: nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”* Elvileg mi egy keresztény ember minden cselekedetének indítóoka? Egyedül Isten akarata! Jézus gyakorlatilag azt válaszolta: *„Még enni sem fogok, hacsak Atyám nem ad rá utasítást.”* Ez számodra a keresztény élet mércéje? Vagy csak a Tízpa-

Jézus sohasem hozott döntést, csak ha Atyja utasította rá.

rancsolat korlátozásait veszed alapul?? Jézus sohasem hozott döntést, sohasem mozdult egy centimétert sem, csak ha Atyja utasította rá.

Sokunk számára az Istenhez való tartozás annyit jelent, hogy hetente gyülekezetbe megyünk, valamint reggel és este imádkozunk. De az idő többi részében a magunk urai vagyunk és saját dolgainkat végezzük. Isten – úgy gondoljuk – megkapja az Őt megillető helyet, amikor így imádkozunk: „Uram, segíts nekem ezt vagy azt tennem!” Hát nem fogjuk fel, hogy amikor elmegyünk a saját dolgainkat végezni, kérve Istent, hogy „segítsen” nekünk, akkor mi vagyunk az urak és Ő a szolgáló?!

Szomorú, hogy legtöbbször nem merünk rálépni a teljes átadás útjára, pedig ez a tökéletes élet! Rettegünk, nehogy azt mondja: „Menj, add el a vagyonedat, és oszd szét a szegények között, aztán jöjj, és kövess engem!” Nem merünk mindent átadni Neki ilyen mértékben. Ezért sohasem látjuk meg Isten dicsőségét.

A második kísértés is egyértelműen ugyanerre az alapelvre épült. Sátán felszólította Jézust, hogy vesse le magát a templom tetejéről. Ha Jézus levetette volna magát, olyan dolgot tett volna, amit Isten nem mondott neki; aztán pedig – miután Isten útmutatása nélkül cselekedett – saját életének megmentésére kényszerítette volna Őt. Ezzel próbára tette volna, vagyis kísértette volna Istent.

Az eredeti terv

Sátán tulajdonképpen azt akarta elérni, hogy Jézus csak egyetlen pillanatra azt az alapelvet kövesse, amely miatt ő is kivettetett a mennyből: vagyis hogy tudunk tökéletesen jó életet élni Isten nélkül. Ez az Istentől független élet alapelve. Rá tudta venni az angyalokat és az embereket is, hogy vétkezzenek, most pedig micsoda eredmény lenne, ha Isten Fiát is bűnbe vihetné! Ha az engedelmség még egy – isteni hatalmától megvált – isteni lény számára is lehetetlennek bizonyul, ez aláátmasztja Sátán kezdeti ellenvetésének jogosságát Istennel szemben. Ez azt mutatná, hogy az önzés útja az egyetlen logikus út.

De hála Istennek Jézusért! Hála Istennek, hogy az isteni természet jó – Isten jó!! Ő nem tudja magát megadni a gonosznak, és ez az egyedüli reménységünk!

Az első parancsolat: „*Ne legyen más istened rajtam kívül*”. Végso soron ez az a parancsolat, amit mindenki megszeg. Lucifer megfélekezett erről, csakúgy, mint Ádám és Éva. Ez az az isten, bálvány, amit a legtöbbször imádnak, közöttük sok keresztény is. Saját dolgaink után futkosunk, és mi kormányozzuk életünket. Sajnos a „más isten” kategóriájába legtöbbször nem vettük bele saját magunkat. Az énközpontúság a bűn táplálója. Ha bűnt követünk el, ez pusztán azért van, mert életünket néha – vagy állandóan – Istennen kívül, Tőle függetlenül éljük. ■

David Clayton nyomán rövidítve

Áttekintő kérdések a tanulmányhoz

1. A bűn cselekedeteinkben merül ki, vagy több annál? Ha több, akkor miben?
2. A Biblia a bűnt egy felettünk zsarnokoskodó úrként mutatja be. Miért?
3. Mi volt Lucifer gonosszá válásának útja?
4. Miként változott meg Ádám és Éva a bűnbeesés által és miért?
5. Lényegében mi volt Sátán célja Jézus pusztai megkísértésével?
6. Mivel hágjuk át gyakran a „*Ne legyen más istened rajtam kívül!*” parancsot?
7. Valójában mire van szükségünk a bűn feletti győzelemhez?

Az élet gyökere

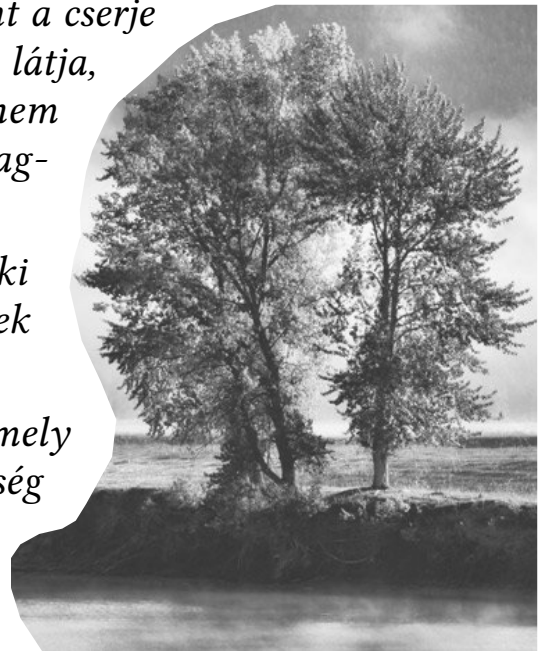

5 Azt mondja az ÚR: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik, az ÚRtól pedig elfordul a szíve!

6 Mert olyan lesz, mint a cserje a pusztában, amely nem látja, hogy jó következne, hanem sivár helyen lakik a sivatagban, kopár és kihalt földön.

7 De áldott az a férfi, aki az ÚRban bízik, és akinek bizodalma az ÚR.

8 Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem fél, ha hőség következik, levele zöld marad. Száraz esztendőben sem aggódik, nem szűnik meg gyümölcsöt teremni.

9 Csalárdabb a szív mindennél, és romlott az, ki ismerhetné ki?

10 Én, az ÚR vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek mindenkinek útjai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint.

Jeremiás 17:5-10

További tanulmányozásra

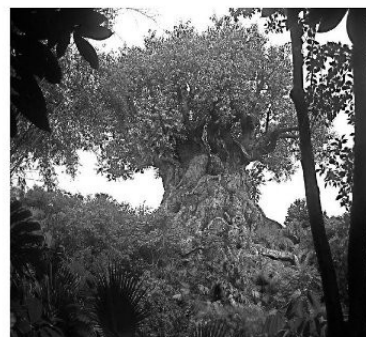
Az alábbi két tanulmányfüzet további segítséget nyújt az ember problémájának mélyebb megértéséhez, és a megoldás megtalálásához. Kiadványaink elérhetők weblapunkon, illetve kérésre nyomtatott formában, ingyenesen küldünk belőlük.

A jó és gonosz tudása

Sátán a jó és gonosz tudását kínálta fel az embernek az Éden kertjében. Csakhogy ez a fajta tudás nem pusztán egy külső információ elméleti befogadása volt, hanem a bűn személyes, bensőséges megtapasztalása. Ennek a megismerésnek aztán rendkívül súlyos következményei lettek. Ez a kiadvány rávilágít arra, mi is történt valójában az emberrel a bűnbeeséskor. Választ találhatunk arra a kérdésre, miért engedte meg Isten Sátánnak, hogy megkísértse az embert, és hogyan történhetett meg a bukás. Megtudhatjuk, hogyan ébreszti rá Isten törvénye az embert a bűn ismeretére, és hogyan vezeti el a szabadulás útjához.

A JÓ ÉS GONOSZ TUDÁSA

DAVID CLAYTON

MEGTISZTULÁS A BŰN LEPRÁJÁBÓL

SÁNTA JÁNOS

Megtisztulás a bűn leprájából

Isten egy részletesen kidolgozott áldozati rendszert adott ószövetségi népének Mózes által. Felületes olvasásra ezek a szertartások értelmetlen rituálénak tűnhetnek, de valójában az üdvösség útját rajzolják ki jelképes nyelven. A leprás ember megtisztulási szertartása is azt az örömhírt hirdeti, miként szabadulhat meg az ember a bűn rabságából. Jézus Krisztus helyettesünk lett, és meghalt, hogy mi élhessünk Általa. De mit is jelent ez, és hogyan hat hétköznapi életünkre? Ez a kiadvány magyarázatot ad az áldozati rendszer nehezen érthető jelképeire, és feltárja az ember megmentésére kidolgozott isteni tervet, valamint a bűnből való szabadulás gyakorlati lépéseit.

Aki olvassa, értse meg!

Hogyan tanulmányozzuk a prófeciákat?

„Aki olvassa, értse meg!” Ezek a szavak akkor hangzottak el a Mester ajkáról, amikor tanítványai a világ végéről kérdezték Őt (Máté 24:15). Jézus Dániel könyvére hivatkozott, és rámutatott annak fontosságára, hogy követői komolyan kutassák és értsék meg, mi vonatkozik rájuk a prófeciákból.

A megértés rögzös útjai

Egy évvel megtérésem után egy keresztény testvér felhívta figyelmemet Dániel és Jelenések könyvének jövődöléseire. Korábban nem foglalkoztam a prófeciákkal, mert azt mondták nekem, ezek nem olyan fontosak, és különben sem lehet megérteni őket. E könyvekből azonban előttem is feltáruult a múlt, a jelen és a jövő, és kíváncsi elmém meghajolt az isteni bölcsesség előtt. Azóta sokat kutattam ezt a témát, és a prófeciák egyre fényesebben ragyogtak az életemben, világítótoronyként mutatva a helyes ösvényt ebben a zűrzavaros világban.

Az én példám azonban csak egy a sok közül. Az utóbbi évtizedekben világszerte megnövekedett az érdeklődés a bibliai jövődölések iránt, és sokan

megkísérelték ezek alapján megfejtetni a jövőt. Csakhogy a Biblia ezen részei jelképes nyelven íródtak, s emiatt a különböző értelmezések között óriási eltérések vannak. Ez a tény sok embert elbátortalanít a prófeciák ta-

nulmányozásától, mert úgy érzik, ha okos teológusok és történészek sem értik, mit kezdhetne velük az egyszerű halandó? Azok pedig, akik mégsem zárkoznak el teljesen a témától, legtöbbször személyes vizsgálódás nélkül bólintanak rá egy megbízhatónak vélt tanító vagy egyház magyarázatára.

Mindkét hozzáállás helytelen. A címben is szereplő jézusi figyelmeztetés éppen elegendő ok arra, hogy keresztény kötelességünknek tartsuk a prófeciák tanulmányozását, és törekedjünk megértésükre. Ugyanakkor felelőtlenség lenne bármilyen magyarázatot személyes vizsgálat nélkül elfogadnunk. Pál apostol arra int bennünket, hogy *mindent vizsgáljunk meg, és csak azt tartsuk meg, ami jó* (1Thesszalonika 5:21).

Az elmúlt tíz évben sokat foglalkoztam a prófeciákkal és a különböző értelmezésekkel, de Jézust jobban megismerve rájöttem, hogy a népszerű magyarázatokban sok az okoskodás és a mellébeszélés, és gyakran épp a

Tegyük Jelenések
könyvét személyes
kutatás és vizsgálat
tárgyává!

lényeg hiányzik belőlük. Ennek oka egy általános mulasztás: az emberek ugyanis – úgy az ötletgazdag magyarok, mint a kíváncsi igazságkeresők – legtöbbször teljesen figyelmen kívül hagyják a prófécia mögött rejlő isteni szándékot. Ha pedig nem értik Isten szándékát, nem csoda, hogy félreértik, félreértelmezik üzenetét!

Isten szándéka a prófeciákkal

A legtöbb ember kíváncsi a jövőre, és valójában azt várja Istentől, hogy ez irányú érdeklődését kielégítse. Isten azonban nem ezzel a szándékkal adta prófétai kijelentéseit:

„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító lámpára, amíg felvirrad a nappal, és hajnalcsillag kel fel a szívetekben.” (2Péter 1:19)

Isten nem kíváncsiságunk kielégítésére adta a prófeciákat.

A bibliai prófeciáknak nem az a legfőbb céljuk, hogy feltárják előttünk a jövő titkait. Nem

elméleteket akarnak a fejünkbe sulykolni. Isten a szívünkben akar változást elérni, ami egész lényünket meghatározza. Ha azzal a céllal tanulmányozzuk a prófeciákat, hogy intellektuális kielégülést találjunk, akkor nem rendeltetésszerűen élünk ezzel az isteni ajándékkal.

A prófécia olyan, mint egy lámpa, amely a sötétben világít. De hol van a

sötétség? A legtöbb ember belátja, hogy a világ, amiben élünk, súlyos erkölcsi válságban, sötétségben vesztegel. Azt azonban csak kevés ember ismeri el, hogy neki személyesen is problémája van; más szóval: az **én** szívemben is ott van a sötétség. Pedig e fontos felismerés nélkül a prófeciák nem tudják betölteni eredeti rendeltetésüket életünkben.

Az élet világossága

Lámpára ott van szükség, ahol sötét van. A hajnalcsillag az éjszaka sötétjét bontja meg. Az ige szerint ennek a világosságnak a mi szívünkben kell felragyognia, mert ott van a sötétség. De mi az a világosság, ami megtöri ezt a sötétséget? Sokan úgy gondolják, ha biblikus ismereteket szereznek, már eljutottak a világosságra. De Jelenések 22:16-ban maga Jézus Krisztus azonosítja a *hajnalcsillagot*, és félreérthetetlenül Önmagára vonatkoztatja. János evangéliuma segít megértenünk ezt a folyamatot:

„Ismét szólt hozzájuk Jézus, és azt mondta: Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, sosem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János 8:12)

Jézus élete az a világosság, aminek sötét szívünkben *fel kell ragyognia*, és egyre *növekednie kell* (Példabeszédek 4:18). Amíg nem születünk újjá, és Jézus nem lakik a szívünkben, sötétségben vagyunk. Bármilyen szokatlanul hangzik is, de ez az Isten által adott prófeciák valódi és egyetlen lényeges célja: hogy személyesen meg-

találjuk Krisztust, életet nyerünk Tőle, és mindennapi, élő kapcsolatba kerülünk Vele.

Hitbeli növekedés

Pál apostol azt írja, a prófétálás a hívők épülésére szolgál (1Korinthus 14:3,22). Hogyan építi a prófécia hitünket? Isten szava bevilágít életünk sötétjébe, és megmutatja az ok-okozati összefüggéseket döntéseink és azok következményei között. Felmagasztalja előttünk Krisztus szent jellemét, és figyelmeztet, hogy azokra, akik ellenállnak Isten kegyelmi hívásának és kitartanak a bűnben, végső pusztulás vár.

Aki igazán megérti a prófeciákat, soha nem fog ezekre mutatva dicsekedni, hogy „Lám, a mi egyházunk az igazi!” Ha elsőre megrettensz attól, amit Jelenések könyvében olvasol, akkor tudhatod, jó úton haladsz az igazi megértés felé, és Isten Lelke munkálkodik a szívedben:

*„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, **milyennek kell lennetek nektek** szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövetelét, amikor az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megoldvadnak!” (2Péter 3:11-12)*

Ha felismered, mi Isten szándéka a prófeciákkal, akkor Te is felteszed magadnak a kérdést: „Milyennek kellennem, hogy megállhassak az Úr előtt az ítélet napján?!” Ha őszintén

végignézek az életemen, és összemérem Krisztus tökéletes szentségével, minden büszkeségem porba hull. Rájövök, hogy valójában még az állítólagos „jó cselekedeteim” mögött is sokszor önző indítékok húzódnak, melyek Isten szemében utálatosak. Kétségbeejtően nagyra tűnik a szakadék jelenlegi életem és az isteni mérce között... Ha ez a tapasztalatod a prófeciák tanulmányozásakor, akkor tudhatod, jó úton haladsz, és Isten Lelke munkálkodik a szívedben!

„A kék foltok és a sebek távolítják el a gonoszt és a belső részekig ható csapások.” (Példabeszédek 20:30)

„Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít.” (Jób 5:18)

Amíg magadban – saját jószágodban, képességeidben, erőforrásaiddban – bízol, addig Isten nem tudja fel-

építeni hitedet Krisztusban – az Ő jószágában, képességeiben, erejében. Először kénytelen összezúzni saját büszkeségedet, és önmagadba vetett bizalmadat, hogy amikor már semmi sincs, teljesen Isten irgalmára merd bízni magadat. De ne félj! Nála a lehető legjobb kezekben vagy – olyan átlukasztott kezekben, amelyeket nem az emberi erőszak, hanem az irántad való könyörülő szeretet tárt szélesre a kereszten.

A prófeciák valódi célja, hogy személyes kapcsolatba kerüljünk Jézussal.

Isten munkatársai

Amikor remegve és megalázottan porba hullsz a szent Isten előtt, Ő kezébe vesz Téged és elkezd átformálni életedet. Ám mindez még csak a kezdete a Krisztussal járás csodálatos útjának.

„Ti az én barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit parancsolok nektek.” (János 15:14)

„Mint **vele együtt munkálkodók** intünk is titeket, ne vegyétek hiába Isten kegyelmét!” (2Korinthus 6:1)

Istennek terve van életünkkel, és ezért a Vele való együttműködésre hív. Amikor Dániel vagy Jelenések könyvét tanulmányozzuk, ne a világ történelmét keressük

benne, hanem azt kutassuk, mi Isten akarata személyes életünkre nézve. Isten nem azért beszél a sötétség erőiről sem, hogy összeesküvés-elméleteket gyártsunk, hanem azért, hogy megóvjon bennünket az ellenség csalásaitól, és így minden lehetőségünk meglegyen a tudatos engedelmisségre.

Isten a próféciák által Krisztushoz akar vonni, és tudtunkra akarja adni ránk vonatkozó terveit, hogy mi együttműködhessünk Vele. A próféciák tanulmányozásakor ezért tegyük fel mi is Pál apostol kérdését: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” (Apostolok cselekedetei 9:6, Károli)

Olvasni, hallgatni, megtartani

Kedves Olvasó! Szeretnéd-e így, ezen az alapon tanulmányozni a bibliai próféciák koronáját – Jelenések könyvét? Ha igen, akkor a könyv elején olvasható csodálatos áldás ígérete bizonyosan Rád is vonatkozik:

„**Boldog, aki felolvassa, és akik hallgatják e prófétai beszédet, és megtartják azt, ami abban meg van írva, mert az idő közel van.**” (Jelenések 1:3)

Ez a rövid boldog-mondás magában foglalja azokat az elveket, melyekről az imént beszéltünk. Jelenések könyvének pontos címe valójában „Jézus Krisztus kijelentése”. E prófétai könyv célja, hogy elvezesse Isten gyermekeit a Jézusban való hit teljességére, amikor is Jézus Krisztus tökéletesen ki tudja magát nyilatkoztatni a Benne hívők életében. Más szóval: amikor a viselkedésed pontosan tükrözi a Mester szeretetteljes jellemét.

Isten erre az együttműködésre hív. Ahogy a próféciákat **olvasod**, tanulmányozod, keresd az Urat személyesen! Kérdezd Tőle, hogyan vonatkozik mindez személyesen rád, a te életedre, és Ő megmondja neked! Ha alárendeled akaratodat az Úrnak, és engeded, hogy átformálja szívedet és gondolataidat, akkor **meghallod** és megérted, mit kell tenned. És ha együttműködsz Vele és engedelmes-

Amikor a próféciákat tanulmányozzuk, azt kutassuk, mi Isten akarata személyes életünkre nézve!

kedsz a Lélek vezetésének, akkor **megtartottad** a prófétai beszédet, és elnyered a megígért **áldást**.

Ez az áldás vagy boldogság pedig nem más, mint a „hajnalcsillag” felragyogása a szívedben, növekedés a Krisztussal való személyes kapcsolatban, „amíg kiábrázolódik bennetek Krisztus” (Galata 4:19). Nincs ennél nagyobb kiváltság ezen a világon, és egyetlen igazi prófécia-tanulmányozás sem tűzhet ki más célt, mint hogy a Krisztussal való kapcsolat teljességre jusson az ember életében!

Néhány további alapelv

Ha tehát felismerjük, hogy a prófécia-tanulmányozás legfőbb célja a Jézussal való élő kapcsolat, a legfontosabb lépést már megtettük a helyes megértés felé. Mielőtt azonban belemélyednénk Jelenések könyvébe, tisztáznunk kell még néhány értelmezési alapelvet, amelyet a magyarázók általában nem vesznek eléggé komolyan. Természetesen sok alapelvet fel lehetne sorolni, de most csak azt a hármat említem meg, amelyek elhanyagolása a legtöbb magyarázat kisiklásához vezet.

1. Jelenések könyve az ószövetségi próféciaák summája

A Biblia utolsó könyve – bár időben is az utoljára megírt, újszövetségi könyvekhez tartozik – mégis inkább ószövetségi iratként kezelendő. A

Biblia-tudósok előtt jól ismert tény, hogy ez a könyv több száz (!) ószövetségi igehelyre hivatkozik szóhasználatával (sokszor nem a szó szoros értelmében vett idézetekről van szó, hanem inkább „áthallásokról”). Ráadásul nemcsak egy-két ószövetségi könyvet idéz, hanem szinte az összeset. Ez azt jelenti, hogy Jelenések könyvének csaknem minden második versében található ószövetségi hivatkozás. Nem meglepő tehát, hogy Jelenések könyvének nyelvezete és jelképrendszere az Ószövetség formáit tükrözi.

Első hallásra mindez csupán érdekességnek tűnhet, pedig komoly kihatással van az értelmezésre, ha Jelenések könyvét ószövetségi próféciaaként kezeljük!

A gyakorlatban ez egyrészt azt jelenti, hogy e könyv helyes megértéséhez szükséges az Ószövetség alapos ismerete. Másrészt az Újszövetséget még ennél is

Az ószövetségi
jelképeket,
hivatkozásokat az
Újszövetség fényében
kell értelmeznünk.

jobban kell ismernünk, mert az ószövetségi hivatkozásokat (kifejezéseket, történeteket, jelképeket) az Újszövetség fényében kell értelmeznünk:

„Mivel a törvényben [az ószövetségi rendszerben] csak az **eljövendő jó árnyéka** van meg, nem maga a dolgok **valós képe**...” (Zsidók 10:1a)

Ezt az elvet alkalmazzák a magyarázók például Jelenések 5. fejezetében, amikor megjelenik a **megölt Bárány**. Ebben a látomásban János egy bá-

rányt lát Isten trónja előtt, nem egy emberi alakot. A bárány egy ószövetségi jelkép, de az Újszövetség alapján mindenki tudja, hogy ez Jézus Krisztusra vonatkozik, és nem a szó szerinti állatra kell gondolni.

A bárány jelképe persze annyira egyértelmű, hogy senki sem érti félre. Ám amikor Izrael népének kiválasztottairól (a 144.000), vagy a Megiddó hegyénél vívott végső küzdelemről (Armageddon) van szó, akkor ezeket az ószövetségi hivatkozásokat sokan szó szerint veszik, és értelmezésüket nem rendelik alá az Újszövetség világosságának. Ez a következetlenség pedig sokszor olyan magyarázatot eredményez, ami ellentétben áll az evangélium elveivel, és Krisztus helyett az emberre helyezi a hangsúlyt.

A próféciák értelmezésénél nem támaszkodhatunk fantáziánkra.

Fontos tehát, hogy Jelenések könyvét az ószövetségi próféciákhoz hasonló módon kezeljük. Az ószövetségi

formákat az újszövetségi világosság fényében kell értelmeznünk; nem szabad összetévesztenünk az *árnyékot* a *valósággal*. Ha ezt az elvet következetesen alkalmazzuk, Krisztus dicsősége ragyog fel ezekből a próféciákból.

2. A jelképek értelmezésének kulcsa benne van a Szentírásban

A Szentírás önmagát magyarázza. A protestantizmus ezen fő alapelve a próféciák értelmezésére különösen is

vonatkozik, és sok vad elmélettől megőrzi e szabály követőit. A jelképek azonosításánál nem támaszkodhatunk saját fantáziánkra; minden esetben maga a Szentírás adja meg a kulcsot az értelmezéshez.

Jelenések könyve több helyen is utal erre az értelmezési alapelvre. Például a nevezetes 666-os szám kapcsán ezt írja:

„Itt van helye a bölcsességnek. Akinek van értelme, számítsa ki a fenevad számát, mert egy ember száma az, és annak száma százthatvanhat.” (Jelenések 13:18)

Hány élénk fantáziájú elmét megmozgatott már e szám titkának megfejtése! De Isten azt mondja, ehhez bölcsességre és értelemre van szükség. Sokan tévesen azt gondolják, ez a bölcsesség a nagy tudósok átlagon felüli értelmi képességeire vagy széles körű ismereteire utal. Pedig az Isten szerinti bölcsesség sokkal egyszerűbb, és minden ember számára elérhető:

„A bölcsesség kezdete az ÚR félelme, és a Szentnek ismerete ad értelmet.” (Példabeszédek 9:10)

Az igazi bölcsesség azzal kezdődik, hogy az ember legfőbb tekintélyként Istent és az Ő Igéjét fogadja el ön maga felett. Az isteni titkokat felfogni képes értelem pedig egyszerűen egy olyan gondolkodásmód, ami az Istennel való személyes ismeretségből természetes módon bontakozik ki. Dicsőség Istennek, hogy ez minden hívő számára elérhető kiváltság!

Amikor tehát Jelenések könyvének

jelképeit értelmezzük, Isten bölcsességére kell támaszkodnunk, és engednünk kell, hogy a Szentírás megmagyarázza önmagát. Ha betartjuk ezt a szabályt, sok félreértést és emberi belemagyarázást elkerülhetünk.

3. A próféciák dinamikus természete

Általános vélekedés, hogy a profetikus jelképeket bármikor pontosan be lehet azonosítani a múlt, jelen vagy jövő konkrét szereplőivel, csak el kell találnunk a megfelelő kombinációt. Régebben én is így gondolkodtam, de rá kellett jönnöm, hogy Isten Igéje – és így minden prófécia is – sokkal „dinamikusabb” ennél.

Mi, emberek, nem tudjuk a jövőt. Előfordul, hogy várunk valamit, de feltűnik egy új szereplő a színen, vagy elbukik egy régi, és a várt esemény ellenkezője következik be. Csak az elmúlt egy évszázad alatt sok olyan prófécia-magyarázat született – főleg a világháborúk környékén – amelyek biztosra vették, hogy érkezett a világvége, és rendre azonosították a próféciák jelképeit az éppen aktuális közszereplőkkel (pl. Hitler mint Antikrisztus, vagy a Szovjetunió mint a fenevad). A történelem azonban megmutatta, hogy értelmezésük téves volt.

Ebből persze vétek lenne azt a következtetést levonni, hogy egyáltalán nem érdemes a próféciákkal foglalkozni. Alázatot viszont tanulhatunk belőle. Egyedül Isten tudja száz százalékos pontossággal a jövőt, mi csak annyit tudhatunk biztosan, amennyit

Ő kijelent számunkra. De még a kijelentett dolgokkal kapcsolatban is van egy tényező, ami alázatra int bennünket!

Isten Igéje ugyanis – és ebbe a prófétai beszéd is beletartozik – teremtményi hatalommal bír.

Ezt a tényt elméletben minden keresztény vallja, a legtöbb prófécia-magyarázat mégis kihagyja számításából. Mi ennek a gyakorlati jelentősége?

„Az ÚR szeme megőrzi a tudást, a hűtlenek beszédét azonban **felforgatja**.” (Példabeszédek 22:12)

„Úgy lesz az én beszédemmel is, amely számból kijön. Nem tér vissza hozzám üresen, hanem **megcselekszi, amit akarok**, és eredményes lesz ott, ahová küldtem.” (Ézsaiás 55:11)

A sötétség fejedelme sokféle tervet kieszelt az Isten ellen folytatott háborúban, és ügynökei által serényen dolgozik ezek megvalósításán. A különböző összeesküvés-elméletek előszeretettel mutatnak rá egy-egy ilyen tervre, és mindent megtesznek, hogy figyelmeztessék az embereket: ez vagy az fog történni. Ezek a jó szándékú őrszemek azonban sokszor elvesznek a részletekben, és elfelejtkeznek arról, hogy Isten Igéje felette áll az aktuális történelmi helyzetnek és az ellenség terveinek. Az Ige teremtményi ereje a garancia arra, hogy végered-

Isten Igéjében
hatalom van a
történelem
átformálására.

ményben az fog megvalósulni, amit Isten előre megmondott.

Sokan csak a világ aktuális eseményeire tekintenek, és emiatt kétségbe vonják vagy átértelmezik a próféciaikat. Pedig Isten nem változik: az Ő szava most is rendelkezik ugyanazzal a teremtető erővel, mint kezdetben, és akár egy nap alatt is képes teljesen átrendezni a történelem színpadát. A szereplők időről időre változhatnak, de amikor a próféciaik beteljesednek, végül minden tökéletesen illeszkedik majd Isten kijelentéséhez.

Mi ebből a tanulság? Legyünk óvatosak, és ne ragaszkodjunk túlságosan egyetlen konkrét értelmezéshez sem – még ehhez sem! Isten Igéje nagyobb nálunk és nagyobb a történelemnél is! Bár törekednünk kell a legteljesebb megértésre, nem tudhatjuk

biztosan, Isten hogyan *forгатja* majd az eseményeket szavának erejével. A helyes hozzáállás részünkről, ha alázattal meghajlunk Isten Igéjének nagysága előtt, és Jézusra figyelünk, keresve a Vele való minél szorosabb közösséget. Ha teret adunk Lelke vezetésének, Ő – ígérete szerint – elvezérel bennünket minden igazságra.

Keresd az Urat!

A következő számban ténylegesen elkezdjük tanulmányozni Jelenések könyvét. Bízom benne, hogy ez számodra is áldást jelent majd, és közelebbi kapcsolatba kerülsz Jézus Krisztussal. Addig is, keresd az Urat, és helyezd életedet Igéje és Lelke vezetése alá, hogy az Ő szépsége kibontakozhasson életedben! ■

Sánta János

Weboldalunkon további anyagokat – hallgatható előadásokat, képekkel illusztrált prezentációkat – találhatsz Jelenések könyvéről:

hitbol.hu/jelenesek-sorozat

Reményik Sándor: Így emlékszem (részlet)

...De minden szörnyűségnél szörnyűbb
kérdésem ez:
Uram, a lelkemmel, a lelkemmel mi lesz?
Így várjam a véget tompán, tunyán –
És szívet vesztve és vesztve fejet?
Segíteni ne tudjak senkinek?
Ne tudjak egy tiszta tekintetet,
Bátor, tudó pillantást vetni fel
Az égre, amely füstben tűnik el
S a földre, amely alattunk inog?
Így találjanak, szégyenteljesen
Kapkodva, az apokaliptikus
Pillanatok?!

Én Istenem, tartsd fel a végzetet,
Takard be irgalmadnak fátyolával
A nőket s a gyermekeket –
Kegyelmezz a bűnös világnak,
Mindennek, ami itt hamis
És nekem is –
Ám ha mégsem lehet:
Velem tedd meg ezt a csodát:
Érjem fel, bárha ágaskodva is
Lélekkel a roppant tragédiát!
Legyen számomra legalább nyitott könyv
A Jelenések Könyve...

Bevington naplója

Rendkívüli élmények és csodák ima és hit által

Szerkesztői ajánlás

Guy C. Bevington nevéről még csak kevesen hallottak, pedig tapasztalatai és odaszánt élete alapján megilletné, hogy együtt említsék a nála ismertebb Wesley Jánossal vagy Müller Györggyel. Ez a metodista származású prédikátor a XX. század elején munkálkodott Amerikában. Naplójában rengeteg csodáról számol be: gyógyulásokról, csodálatos megtérésekről, valamint az isteni gondviselés és szeretet sokféle kegyelmi megnyilvánulásáról. Tanításai értelemszerűen az általa felismert világosságot tükrözik, ugyanakkor tapasztalatait minden tekintetben értékesnek és építőnek tartjuk. Azzal a reménységgel adjuk most közre e naplót, hogy hozzánk hasonlóan Olvasóink is bátorítást és hitet merítenek majd belőle, és felbuzdulnak, hogy még szorosabb kapcsolatba kerüljenek a ma is élő Istennel!

A szerző előszava

Sok imádság után végül úgy döntöttem, újra megpróbálkozom életem néhány fontosabb élményének leírásával, melyek nagy hatással voltak rám, és közvetlenül vagy közvetve mások számára is sokat jelenthetnek. Bízom benne, hogy minden kedves Olvasó figyelmesen elolvassa ezt az előszót, mivel ebben található a könyv megértésének egyik kulcsa. Tudniillik, amint belekezdtem a missziómunkába Cincinnati-ben – ahol több évig munkálkodtam –, kezdtem ráérezni annak valóságára, hogy nekem nem amolyan pihe-puha ágyas foglalkozás jutott osztályrészül.

Isten arra hívott el, hogy a legszegényebb emberek között munkálkodjak

– akik közül legtöbben még csak gyülekezetet sem láttak. Így kezdettől fogva teljességgel hitből kellett élnem.

Ami engem illet, soha nem fogadtam el a magam számára semmilyen adományt, nem is kértem senkitől, és szükségleteimről is csak Istennel beszéltem. Soha nem hánytam senkinek szemére, ha adományokat fogadott el; én azonban erre soha nem voltam képes. Sokszor már közel jártam hozzá, hogy én is belemenjek, de mire feljutottam a szószékre, és körbenéztem a gyülekezeten, mindig meggyőztem magam: „Hát igen, ott van Jones atyafi; neki nagy családja van, és nem megy nekik túl jól. Alig bírják fizetni a kis lakásukat is, úgyhogy tőle nem

várhatok semmit. Aztán ott van Smith testvér; ő múlt héten vesztette el egy tehenét, úgyhogy nyilván egy fillére sincs adakozásra. Aztán ott van Bell testvérnő négy gyerekével, persze ő sem tud adni semmit. Brown atyafiról nem is beszélve, hiszen neki meg hét éhes száját kell etetni, és hét testecskét öltöztetnie; ráadásul a lova is lerobbant múlt héten, és mástól kellett lovat bérelnie, úgyhogy természetesen ő sem tud most semmit sem adni.”

Ilyenformán végigszemlélve a gyülekezetet, végül mindenkit felmentettem. Nem maradt tehát más hátra, mint erősen Istenbe kapaszkodni – éppen ezáltal viszont sokszor olyan helyzetbe kerültem, amire más csak legyintett volna, mondván, úgyis reménytelen eset. Ahogy jöttek sorra ezek az élmények, egyre inkább meggyőződtem fontosságukról. Szereztem egy nagy könyvet, és amikor volt egy kis időm pihenni, leírtam a jelentősebb, hitbuzdító élményeket.

Sokszor előfordult, hogy egy-egy nagyobb erőfeszítés után, pénz és látható eredmények nélkül, kissé elcsüggedve merültem bele ebbe a könyvbe – és minden alkalommal hatalmasan felbuzdul-
tam. Nem egyszer történt meg, hogy amikor hitem már lankadozott, a könyv feljegyzései elfújták a sötét felhőket, és hatalmas győzelmet adtak. Tudva azt, hogy amit Isten egyszer megtett,

azt bizonyos feltételek mellett újra képes megtenni, igyekeztem mindig odafigyelni, hogy a feltételek teljesítésében ne legyen elmaradás.

Később aztán mások is rábukkantak a feljegyzéseimre, és szorgalmazták, hogy adjam ki őket könyv formájában is. Ez azonban olyan messze állt elképzeléseimtől és lehetőségeimtől, hogy nemigen vettem komolyan. Egyesek azonban folyamatosan a sarkamban voltak, úgyhogy végül kénytelen voltam Isten elé tárni az ügyet. Már első alkalommal nagy bátorítást kaptam, mikor megemlítettem Atyámnak, s végül muszáj voltam igent mondani. Igen ám, csak hogy nem volt miből élnem az írás idején, sőt, írógépem sem volt, a könyvkiadó pedig gépelve kérte a kéziratot. Úgyhogy részemről ejtettem az ügyet; az Úr azonban utat nyitott nekem, és Revelation John Fleming testvér jóvoltából hamarosan egy írógép birtokosa lettem.

Nos, egy akadály immár elhárult, azonban egy másik továbbra is előttem

tornyosult – a könyv megírásához szükséges pénz. Nem sokkal ezután viszont elhívtak Ironton,

Ohio-ból Ashland, Ky.-ba, ahol az Ashland Heights gyülekezetben prédikáltam szombaton és

vasárnap. A Simpson család vendégszerető otthonában voltam elszállásolva, úgyhogy hétfőn Simpson test-

vérnő a következő kéréssel fordult hozzám: „Bevington testvér, itt egy rakás gyerek, a férjem egész nap távol van, nekem pedig olyan sok a napi tennivalóm, hogy nem tudok úgy odafigyelni a gyerekekre, ahogy kellene. Arra jutottunk, Isten akarata szerint való, hogy itt maradj nálunk, és példaként élj gyermekeink előtt.” Miután imádkoztam a dologért, világossá vált számomra, hogy ott kell maradnom.

Ezután elkezdtem írni. De még feléig sem jutottam, mikor a bezártságot megunva, elmentem néhány összejevetelre. Közben a kedves Fleming atyafi – Revelation John Fleming testvére –, meghívott magukhoz Willard, Ky.-ba, hogy be tudjam fejezni a könyvemet. El is mentem, de még mielőtt teljesen befejezhettem volna az írást, megint elhívtak egy összejevetelre.

Azt gondoltam, majd csak adódik valamikor egy kis szünetem, hogy befejezhessem a könyvet, úgyhogy ezen a vonalon haladtam tovább. De míg vártam a kedvező alkalmat, az Úr megelégtelte késlekedésemet, és a kézirat – minden egyéb tulajdonommal együtt – elégett ideiglenes lakásomban Rush, Ky.-ban.

Miért is írtam le ezt a hosszú előszót? Azért, mert csak így tudtam megindokolni, miért nem szerepelnek a könyvemben pontos nevek és dátumok. Az első kéziratomat ugyanis a naplóm alapján írtam, ami viszont szintén elégett. A tüzeset után persze teljesen felhagytam a gondolattal,

hogy újraírom a könyvet, azonban az elmúlt télen és idén tavasszal, sokan unszoltak, hogy mégis újra vessem papírra élettörténetemet. Mások is írtak nekem – olyanok, akik nem tudták, mi lett előző könyvemmel –, nemrég pl. a kedves Heins testvér, Kingswood, Ky.-ból, írt és kérlett, hogy írjak. Kénytelen voltam beszámolni neki, mi lett az előző könyvemmel, és hogy a nevekről, dátumokról és a helyekről készített pontos feljegyzéseim mind a tűz áldozatai lettek. Ő erre azt válaszolta, hogy egy ilyen jellegű műben csekély ezen adatok jelentősége. Miután tehát imádkoztam a dologért, úgy döntöttem, mégiscsak újraírom a történeteket. Bízom benne, hogy a kedves Olvasó – amennyire csak lehet – előítélet nélkül fogja kezébe venni e könyvet, mert mindaz, ami le van írva benne, megtörtént valóság.

Kívánom, hogy ezek az élmények számodra és mindenki számára olyan áldást jelentsenek, amelyet nekem jelentettek. És ha te áldást nyertél általa, ne restelld továbbadni a könyvet, hadd jusson el minél több kézbe, és hadd terjessze az Isten nagy aranybányájából – a Bibliából – felhozott titkos kincsek mélységes igazságait. Olvasd, imádkozz, ragadd meg, fogadd be, add tovább! Egyél és lakj jól!

G.C. Bevington

1. fejezet

A kezdetekről

Nos, kezdjük akkor a legelején: a csa-

ládnevem Bevington. Gondolom, azért viseltem ezt a hosszú nevet több mint hetvennégy évig, mert ez volt édesapám és édesanyám vezetékneve is. Édesapám metodista lelkész volt, de a köznép sokszor csak „kereplőnek” hívta. Azt mondták róla, hogy sokszor az emberek hátán felállt a szőr, amikor beszélt. Különösen szeretett a pokol témájánál időzni prédikációiban. Prédikált az indiánoknak Wyandotte County, Ohioiban, valamint a környező megyékben, sok gyülekezeti ház és iskola is épített rönkből. Mindez azonban még azelőtt történt, hogy én világra jöttem volna. Mire bekerültem a képbe, édesapám már a visszaeső bűnösök között volt: kovácsolt, kerekeket gyártott és ács munkákat végzett Little Sandusky, Ohioiban. Egy hordó szappan miatt esett el; ebből is látszik, hogy Sátán szinte bármit fel tud használni, hogy elgáncsoljon egy prédikátort. Édesanyám azonban továbbra is szilárdan ragaszkodott Istenéhez, és kitartóan imádkozott velünk, gyerekekkel, aminek azután későbbi életünkben órási jelentősége volt, hogy megtaláljuk Istent, és megmaradjunk Nála. Édesanyám életének legszebb vonásai soha nem látszottak meg életében, csak miután már meghalt – utána azonban minden kanyarban és útke-resztesződésnél világosan és egyértelműen mutatták a helyes irányt.

Mindezek után biztosan furdal a kíváncsiság, vajon hogyan tudott édesapám egy hordó szappan miatt elesni. Hangsúlyozom: miatta és nem benne.

Mert ha mondjuk fejfel zuhant volna bele, akkor talán könnyebben érthető lenne elesése. Nos, mint már említettem, édesapám olyan keresztényeknek épített gyülekezeti házak és iskolákat, ahol az emberek túl szegények voltak az építkezés finanszírozásához. Ez okból édesapám cserébe is elfogadott tőlük mindenfélét: húst, kukoricát, búzát, burgonyát stb. – egy ember pedig egy hordó szappant ígért neki. Természetesen apa számított a szappanra, az illető azonban soha nem adta meg.

Nem sokkal ezután édesapám Little Sanduskyben telepedett le, ami hét mérföldre van Upper Sanduskytól, Wyandotte County, Ohioiban – ugyanott, ahol a szappanos ember is lakott. Apa tehát ott prédikált, ám egy idő után megelégtelt, hogy húzódik az ügy, és követelte, hogy az illetőt zárják ki a gyülekezetből, mert – állítása szerint – csaló. Azzal érvelt, hogy ha ez az ember nem méltó a mennyre, nem méltó arra sem, hogy gyülekezetének tagja legyen. Azonban ez idő tájt ez a testvér a gyülekezet jól fizető tagja volt, ráadásul vezetői tisztségben, úgyhogy jelentős többséggel megszavazták, hogy maradjon. Apa erre beadta felmondását, soha többé nem ment vissza a gyülekezetbe – és így persze visszaesett a bűnbe is.

De az otthonunk prédikátorlak maradt mindaddig, amíg a prédikátortársak kitartottak mellette. Amikor eljöttek hozzánk, feltételezem, mindenki így gondolkodott: „Akármilyen

is legyen, ő egy régi barátom: elmegyek és visszahozom őt a gyülekezetbe.” Világosan emlékszem rá, hogy egyszer a műhelyben voltunk, amikor a negyedéves szombat-vasárnapi összejövetelt tartó prédikátor eljött hozzánk, hogy elcsalogassa apát a gyülekezetbe. Megítélésem szerint meglehetősen kecsegtető csalit vetett be; apa azonban végül megsokallta, és ezt mondta:

„Ez az egész helyzet egy gyermekkoromban megtörtént esetre emlékeztet. Volt ugyanis egy gazdálkodó szomszédunk, akinek volt három fia és két lánya. A gyerekek mind megházasodtak már, az egyik fiút kivéve, akit foggyatékosnak tartottak, és ezért soha nem is járatták iskolába. Miután mindkét szülőt eltemették, az utódok elhatározták, megosztottnak a birtokon és a jószágon. Mivel Jim gyengeelméjű volt, azt gondolták, könnyen palira vehetik, különösen a jószág kapcsán. Elég sok birkájuk volt, és – mint ahogy az lenni szokott – jó pár csontos, vézna, kivénhedett példány is volt közöttük. Ezt sütötték ki: »Tudjátok, Jimnek van egy kedvenc béránykája, amit ő nevelt fel, attól biztos nem akar majd megválni. Úgyhogy különítsük el az összes selejtes birkát egy karámba, és tegyük közéjük a kis kedvencét is, a többi birkát pedig tereljük más karámokba. Utána bátran hagyhatjuk, hogy Jim maga válasz-

szon.« Természetesen arra számítottak, hogy azt a karámot választja majd, amiben a kis kedvence volt.

Jim ki is ment, végigszemlélte a karámokat, legvégül azt a karámot is, ahol a kedvence volt. Ahogy átpillantott a kerítésen, és meglátta drága kis béránykáját a karámban, így szólt »Mickey, három évig voltunk együtt – egy tálból ettünk, egy tóból ittunk, egy ágyban aludtunk. Sok szép időt éltünk meg együtt... De most,

Mickey, olyan rossz társaságba keveredtél, hogy sajnos el kell váljanak útjaink.« Úgyhogy Jim azt a karámot választotta, amiben a legszebb birkák voltak.”

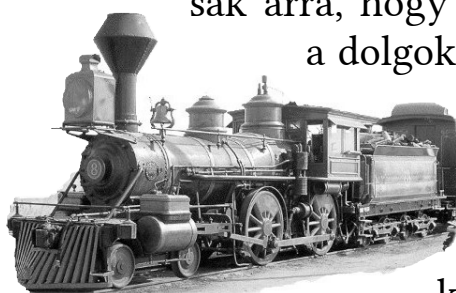
Ezután apa hozzátette: „Nos, itt is ez a helyzet: rossz a társaság, úgyhogy nem tudunk közösségben lenni. Mi is elválunk egymástól, mint Jim és Mickey.” Mekkora károgott apa, amikor elmesélte nekünk ezt a történetet! Soha nem is sikerült visszacsalogatniuk őt sem abba a gyülekezetbe, sem másikba, de azért reménykedem, hogy legalább az Úrhoz visszatalált. Ebből is látszik, hogy egy visszaeső bűnös szemszögéből nézve rendkívül ésszerűnek tűnnek Sátán kifogásai. Én a magam részéről csak az út középet tartom biztonságosnak; mert ha soha nem terít le a bűn, akkor Sátán sem talál fogást rajtam.

De térjünk vissza a tárgyra. Elég betegesnek születtem, úgyhogy tízéves koromig iskolába se jártam. Az orvo-

sok tehetetlennek bizonyultak betegségemmel szemben. Mivel édesapámnak patikája is volt egy másik munkája kapcsán, konyított egy kicsit az orvosláshoz, és elhatározta, hogy elvisz engem egyik nagybátyámhoz Indianaba. Neki ugyanis volt egy vörösfenyő s mocsara, és apa azt mondta, ha rágnám a gyantáját, meggyógyulnék. Úgyhogy édesanyám feltarisznyázott, és tizenhárom évesen elmentem otthonról a nagybátyámhoz gyantát rágni. Alig egy évig rágtam, és csakugyan meggyógyultam. Ezután végre megerősödtem és derék ifjúvá váltam.

Szökés otthonról

Apának volt egy – szerintem – buta szabálya; persze a gyerekek hajlamosak arra, hogy jobban tudják

a dolgokat, mint a szüleik. Mivel fizikailag megerősödtem, eltökéltem magamban,

hogy túljárok az eszén. Engem nem fog elpáholni, mint a bátyáimat – gondoltam –, úgyhogy vakmerően elszöktem nagybátyámtól, és elindultam Michiganbe.

No, de most jön a lényeg, hogy miért is írtam le ezt az egész történetet! Már említettem, hogy édesanyám élete és családi imái kitörölhetetlen benyomást tettek rám, amitől nem menekülhettem. Vasárnap reggel, karácsony napján, ötvenkilenc évvel ezelőtt, éjjel fél 12-kor nyakamba

vettem a lábam, hogy elgyalogoljak Kindleville, Indianaba, ami úgy tizenöt-húsz mérföldre volt. A hó csaknem térdig ért, nekem pedig volt egy overalloom és egy ingem, becsomagolva egy ódivatú színes kendőbe – ez volt a teljes ruhatáram és bőröndöm. A múlt tavasszal egy szomszédnak mostam a birkáit 1,25 dollárért, amit megőriztem július 4-ig, majd egész ősszel és télen is.

Hajnalra érkeztem Kindlevillebe, és találtam egy vonatot Elkhartba. Megvettem a jegyet, és reggel 8 órakor már ott is voltam, farkaséhesen. Bevágódtam egy sikátorba, hogy megnézzem, mennyi pénzem maradt, és negyvenöt centet számoltam össze. Spórolnom kellett, mert még tizenhat mérföldet kellett gyalogolnom Edwardsburgig, és onnan még tizenkettőt Cassopolisig – ugyanakkor muszáj volt valamit ennem. Bementem egy élelmiszerboltba, és vettem egy bolognait meg egy sajtot. Soha nem felejttem el, milyen látvány is lehettem: egyik kezemben egy karéj sajttal, a másikban egy szelet bolognival, hónom alatt pedig a poggyászommal! Ott lépkedtem nagy büszkén az általam akkor ismert legnagyobb város, Elkhart főutcáján, és ó, a kirakatok, az ide-oda futkosó emberek – minden olyan új volt számomra, hogy a végén ott álltam egy helyben, tátott szájjal szemlélődve és két kézzel markolva és majszolva a sajtot meg a bolognait, ami a járókelők számára igen mulatságos látvány lehetett.

Váratlan fogság

Végül valaki rám köszönt egy „Szia, Öcsi!”-vel. Nagybátyámnál kereszteltek el így. A rendes nevemet – Guy – elég nehéz megjegyezni, ezért általában Öcsinek szólítottak; úgyhogy most halálra rémültem e név hallatán. Meg se álltam, hogy megnézzem, ki szólított le, csak elkezdtem rohanni az utcán, azt gondolván, valaki mindvégig a sarkamban volt, hogy visszavígyen, és most nyomomra akadt. Úgy szaladtam, mint egy lovas katona; de a férfi újra utánam kiáltott: „Nem akarlak bántani!” Utánam jött, és mások segítségével sarokba szorított: én pedig ott álltam a sajttal, a bolognai-val és a poggyászommal. Végül sikerült rávennie, hogy hazamenjek vele, miután biztosított, hogy soha nem látott és nem is hallott rólam ezelőtt. Észrevette, hogy fázom és nyilván éhes is vagyok, ezért haza akart vinni magukhoz; látta, hogy nem vagyok hozzászokva Elkhart látványosságaihoz. Mikor az előszobán át beléptem a konyhába, kedves felesége éppen reggelizett. A férj így köszöntötte: „Ó, Anya, megvan a fiunk! Épp most találtam meg!”

Az asszony erre odajött hozzám, levette a sapkám, megsimogatta a hajamat, sőt, még egy puszit is adott. Hát ez az anyai puszi, amiből azóta nem kaptam, hogy egy éve eljöttem otthonról, most végleg összetört; ugyanakkor olyan szégyellős és féltékeny voltam, hogy képtelen voltam kifejezni, mennyire megérintett anyai szeretete.

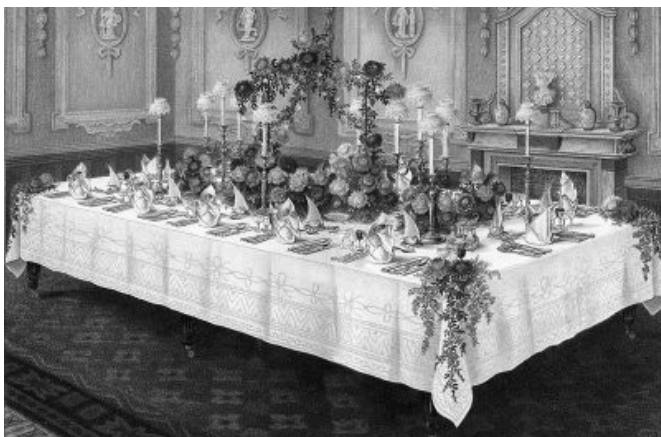
Képtelen voltam bent maradni ebben az idegen házban, noha már elvették tőlem a sajtot, a bolognait és a piros poggyászomat, és mindent megettek azért, hogy enyhítsék szégyenérzetemet, amitől látványosan szenvedtem. Az asszonytól kiadós reggelit kaptam, majd – mivel kilestem, hogy a fásláda csaknem kiürült – engedélyt kértem arra, hogy megtölthessem. Alig vártam ugyanis, hogy kiszabaduljak ebből a rettenetes feszültségből, úgyhogy a férfi megmutatta nekem a fáskamrát.

Ekkor nekiláttam fűrészelni és hasogatni, egészen reggel 9 óráig, amikor is kijöttek értem, hogy behívjanak tízóraizni. De én képtelen voltam bemenni abba a szép, tiszta konyhába, és leülni ahhoz a szép asztalhoz, hiszen vadidegen voltam, úgyhogy igyekeztem sűrű elnézések között kimenteni magam, mint a régiek. Hamarosan azonban a férfi kiáltott egy nagyot: „Ó, Mary!” Míg azon töprengtem, ki lehet ez a Mary, láttam, hogy ugrándozva és nevetve jön felém egy mosolygós, pozsgás arcú, jó húsból álló lányka – velem azonos korú és magasságú lehetett –, és megragadva megölelt, megpuszilt, majd ezt mondta: „De bizony bejössz, mert mindnyájan szeretünk téged!” Sikerült rávennie, hogy elinduljak, de továbbra is azon töprengtem, vajon mi-

lyen rejtélyes okból szeretnek engem ezek az emberek, hiszen anyán kívül soha senki nem mondta nekem ezeket a szavakat, azt pedig világosan láttam, hogy ő nem az édesanyám.

Végül szégyenlősen bebotorkáltam Mary gyözködésére: „Mostantól a húgod vagyok, te pedig a bátyám vagy; gyere, ülj ide mellém, Mama pedig ad nekünk finom kölessütit juharsziruppal.” Nos, a süti és Mary egyaránt nagyon hívogató volt; de ő, bárcsak inkább ott kint, a fáskamrában fogyaszthattam volna el a sütit és a szirupot! De nem, most már bent voltam, mit lehet tenni? Az asztalon pompás lenvászon terítő, ezüst evőeszközök – villák és kések –, csupa olyan dolog, amiről otthon még hírből sem hallottam.

Nagy nehezen sikerült ennem néhány darabot, amit Mary felvágott nekem, és nagyon finom volt; magamban azonban mégis a poklokat jártam meg – manapság a fiúk talán már nyolcévesen is előrébb tartanak, mint én akkor, tizenöt évesen. Úgyhogy, amint lehetett, felálltam, miután az anya által jól megtanított „Elnézést!” kiböktem.

Kimentem a kamrába, és annyi fát

hordtam be, hogy a végén már púpozva volt a láda. Ezután megláttam, hogy a vizesvödör üres, úgyhogy megtöltöttem a teáskannával együtt. Nos, el kell mondjam, ezeket a szokásokat anyukám sulykolta belém, és azóta is rendkívül nagy hasznát vettem, hiszen az elmúlt években jó néhány olyan család otthonába is bejutottam, ahova másoknak nem sikerült – pusztán azért, mert kész voltam egy kis fahasogatással, vízhordással, meg ilyesmivel kisegíteni őket. Beengedtek, hogy dolgozzak, de ezáltal lehetőséget kaptam arra is, hogy azt az evangéliumot hirdessem nekik, amit azelőtt soha nem hallottak, mivel addig csak a „templomi morzsákon” éltek, és soha nem kaptak még egy kiadós ebédet. Érdeemes késznek lenni bármire az emberek megnyerése érdekében.

No, de visszatérve erre az otthonra: csak arra akarok rámutatni, mire képes egy imádkozó édesanya; ráadásul úgy, hogy mindeközben mit sem tudott a történetekről, hiszen abban a tudatban volt, hogy – rendes fiú lévén – nagybátyámnál vagyok. Imái azonban nem Noble County, Indianához kötődtek, hanem hozzám, akárhol is legyek. Dicsőség Istennek! Biztosan tudom, hogy ezek az imák átlépték nagybátyám birtokának határait, és végigkísértek minden lépésemnél; magad is láthatod majd, és meggyőződhetsz róla, hogy Isten meghallgatja az anyai imádságokat. Ámen, ámen! Ó! Dicsőség Istennek minden imádkozó édesanyáért!

Szóval, egész nap fát fűrészelttem, és közben sokat gondolkodtam. Nem mondtam el nekik, ki vagyok és honnan jöttem. Minden elképzelhető trükköt bevetettek, hogy kiderítsék, de én nem álltam kötélnek, mert féltem, csak ki akarnak játszani, és vissza akarnak vinni nagybátyámhoz. Ám amikor beesteledett, rám tört a honvágy, és be akartam osonni a nagy kályha mögé, hogy lekuporodva szunyókáljak egy kicsit; azonban Mary nemsokára hazajött az iskolából, és felém szökellve rögtön így kiáltott: „Ó, hol van az én bátyuskám, az én drága ikertestvérem, hol van hát?!” Megragadva a cipőmet, kiráncigált onnan, és kivitt az udvarra labdázni. Mire eljött a ebédidő, összeszedtem annyi bátorságot, hogy különösebb győzködés nélkül is hajlandó voltam bemenni; de amint vége lett az ebédnek, megint ott kuksoltam a kályha mögött. Mosogatás után Mary megint ott volt, és lábamnál fogva kivonszolt; úgyhogy mire magamhoz tértem, már kint voltunk a nappaliban, és együtt énekeltük a jó öreg vasárnapi iskolai énekeket, amiket anyukám tanított nekem – míg végül elpityeredtem. Mary felfedezte a dolgot, taktikát változtatott, és egy képeskönyvet kezdett inkább mutogatni. Mire ráeszméltem, mindent kiszedett belőlem – megtudta vezetékes keresztnévemet, azt, hogy honnan kerültem oda és hol laknak a szüleim.

Ezután a férfi – bár nem volt keresztény – felszólított, menjek vissza a nagybátyámhoz; én azonban elutasít-

tottam. Először is túlságosan féltem visszamenni; másodszor pedig pénzem sem volt a visszaútra. A férfi erre a következő ajánlatot tette: „Talán nincs elég pénzed arra, hogy visszautazz... Adok én neked elég pénzt, és soha nem kell visszafizetned!” De következetesen ellenálltam – bár szerettem volna hazamenni, de túl büszke voltam hozzá. Erre azt mondta, vesz nekem egy jegyet Upper Sanduskyba, ami hét mérföldre van az otthonunktól, de határozott nemmel feleltem.

Anyai intelmek

Ott maradtam éjszakára, és reggel láttam, hogy a fásláda és a vizesvödör is tele van. A férfi bejött és ezt mondta: „Anyá, nekünk pont egy ilyen fiú kell! Próbáljuk meg rávenni, hogy maradjon velünk!” Úgyhogy a férfi elő is adta ajánlatát: „Csak annyit kell tenned, hogy kisöpröd a szobámat, elmosol néhány üveget minden reggel, tüzet raksz, gondoskodsz a fáról és a vízről, iskolába jársz, és testvérként osztozol Maryvel mindenben.”

Ezután ezt mondta: „Egyetlen fiúnkat, Mary ikertestvérét épp egy évvel ezelőtt veszítettük el; és Mary azt mondja, neked kell elfoglalni a helyét, mert annyira hasonlítasz rá. Mindnyájan megszerettünk; és mivel Mary az egyetlen gyermekünk, ha Anya és én eltávozzunk, minden birtokunk rád száll és Maryre. Van egy tanyánk vidéken, és csak azért jöttünk be a városba, hogy a gyerekeinket taníttathassuk. Ha majd Mary befejezi az

iskolát, visszamennénk a tanyára. De akármi is legyen, egyenlőképpen osztoznál Maryvel.” Nos, ez igen tetszett nekem, mivel így műveltséget szerezhettem volna, és megszabadultam volna a nehéz igától – így tekintettem ugyanis az otthoni fegyelemre ifjú, testi szemeimmel.

Aznap fát aprítottam; és amikor Mary hazajött az iskolából és megpusztilt, ezt mondta: „A bátyám lesz, nem igaz? Kell nekem egy bátyus, akivel együtt járhatok iskolába!” Hát bizony, ez lejjebb ment a torkomnál. Volt azonban egy dolog, ami zavart egy picit: mégpedig ez a bizonyos üvegmosás. Mit jelenthet ez? Aztán egyszer csak kijött a férfi, és behívott ebédelni. Amikor beléptem, Mary ott állt az ajtóban, megfogta a kezemet és ezt mondta: „Ó, bátyuskám, drága bátyuskám!” Kezdem tényleg úgy érezni magam, mintha a bátyja lennék – de azok az üvegek... Mit jelenthet ez? Miután megebédeltünk és Mary visszament az iskolába, újra végigbeszélünk mindent a családba való felvételemről. Ekkor megkérdeztem: „Beszéltél valami üvegmosásról és a szobád felsepréséről. Mit jelent mindez?”

Olyan csend következett, amit még egy tapasztalatlan fiúcska is megértett. Végül a férfi felemelte a fejét, de tétovázott. Nagy küzdelemben volt, amibe nem láttam bele, úgyhogy felesége hamarosan kimentette: „Guy, a férjem nem szeret beszélni az üzletéről. Kocsmája van az utca felől, amit mindnyájan nagyon szégyellünk, ő is;

de sajnos belekeveredett, és most úgy áll a dolog, hogyha kiszállna belőle, mindent elveszítene, amit belefektetett.” Erre aztán a férfi is összeszedte magát, és elkezdett beszélni:

„Így van, Guy, szerettünk volna a gyerekeinknek jobb lehetőségeket biztosítani, mint amilyeneket a tanyán adhattunk nekik, ezért költöztünk el. Mivel akkoriban eléggé nehéz idők jártak, nem találtam munkát. Nyolc hónapon át vadásztam lehetőségek után, de csak ezt a kocsmát találtam. A tulaj szabadulni akart tőle, ezért alkalmi áron kínálta; én pedig – mivel nem fogtam fel, mivel jár az ilyesfajta üzlet – megvettem tőle a kocsmát. Már három éve itt vagyunk, de sem a gyerekeim, sem a feleségem nem voltak még benn, pedig itt van szemközt.”

Itt derül ki, milyen óriási szerepe lehet egy édesanyának, aki tudja, mi a jó, és helyesen is cselekszik. Mielőtt elmentem volna nagybátyámhoz, édesanyám magához hívott, átkarolt, és ahogy ott térdeltem előtte, felemelte a fejemet, és így szólt hozzám:

– „Guy, most messzire még el otthonról, távol édesanyád személyes gondoskodásától. Szeretném, ha megígérnél anyának egy dolgot. Megígéred?”

– „Mi az, anya?”

A könnyeim potyogtak, mert tudtam, hamarosan elmegyek anyukámtól.

– „Nos, Guy, elhiszed, hogy anya soha nem kérne tőled olyasmit, amit

nem tudsz megtenni, vagy ami károd-ra válna?”

Ezen teljesen elképedtem, majd gyermeki kíváncsisággal ezt mondtam:

– „Hát persze, de mégis, mi az?”

– „Rendben, megteszem, bármit is kérsz.” – mondtam végül.

– „Szeretném, ha megígérnéd, hogy soha nem teszed be a lábad a kocsmába.”

– „Ó, nahát,” – mondtam – „ez semiség! Örülök, hogy nem valami nehezebbet kértél.”

Ott, akkor, aligha éreztem át kérésének súlyát, hiszen soha nem voltam azelőtt kocsmában, és természetesen nem is terveztem, hogy valaha is bemegyek. Gondoltam is, hogy ezt most igen könnyen megúsztam. De ahogy telt az idő, egyre inkább beláttam, hogy édesanyámnak sokkal nagyobb rálátása volt a dolgokra, mint nekem.

Mindenesetre elmondtam ezeknek az embereknek, mit ígértetett meg velem édesanyám. A férfi erre felugrott, körbeölelt, és így szólt: „Isten áldja meg ezt a te édesanyádat! Meg kell mondd nekem a nevét, hadd írjak neki egy levelet, hogy nálam van a fia, és hogy tettem neki egy ajánlatot,

és hogy visszautasította, mert fogadalmat tett az anyukájának! Ha szüleid beleegyezésüket adják, akkor örökbe fogadlak, és soha nem kell betenned a lábadat a kocsmába, hiszen mi is hamarosan elmegyünk innen! Te csak maradj itt, végezd a többi házimunkát, járj iskolába Maryvel, és légy a fiam, amíg választ nem kapunk szüleidtől!”

De hidd el, féltem is attól a kocsmától, mert annyit azért felfogtam, hogy ha anya akkoriban így kiemelte számomra, akkor biztos veszélyes lehet. Mindenesetre eltökéltem magam, hogy elmegyek Michiganbe.

Ismét úton

No, mindjárt jön a lecke. A férfi ezt mondta: „Ha tényleg ennyire ragaszkodsz az elmenéshez, akkor a hidegre való tekintettel legalább azt engeddd meg, hogy egy barátom, aki Edwardsburg felé megy, elvigyen reggel a szánján.” Úgyhogy reggeli után a drága Mary adott egy búcsúpuszt, és alaposan megkönnyezett. Soha nem láttam őt ezután. Beszálltam a szánba, jól bebugyolálva. Nem volt se nagykabátom, se hócipőm; de kaptam egy felöltőt, egy pár kalucsnit, és becsomagolt alsóruhákat, amikről azt sem tudtam, hogy nekem lettek szánva, s ráadásként egy útikosarat is. „Amikor E___-be érkezel, menj be a szállóba, és egyél ott!” – mondták búcsúzóul.

Újjászületés egy fa alatt

Most jön egész életem legfontosabb eseménye, ami miatt ezt az egész tör-

ténetet leírtam – hiszen ez a könyv imatapasztalatokról hivatott beszámolni. Elindultam tehát a tizenkét mérföldes útra, és még több is volt előttem. Vágytam édesanyámmal lenni, de közben elgondolkodtam ennek a kedves családnak a szeretetén és rendkívüli ajánlatán, a szépséges Maryn, mint leendő testvéren – bár otthon volt egy nálam két évvel fiatalabb húgom –, ettől a sok gondolattól elég vegyes hangulatba kerültem, és ahogy kavargtak bennem, a szívem köré olyan hálót szőttek, ami már-már elnyelt.

Ekkor felemeltem a szemeimet és láttam egy nagy fát az úttól néhány lépés távolságra. Odamentem, és azt gondoltam magamban, majd a fa alatt elmondom a megszokott „Lefekszem és elalszom” kezdetű imádságot. Azt reméltem, ez talán kiemel majd abból a csüggedésből, amely mint egy sötét, vaskos felhő rám nehezedett. Elkezdtem mondani a „Lefekszem és elalszom”-ot, hiszen ez volt az egyetlen ima, aminek önálló elmondására valaha is vállalkoztam; és mivel még tizenégy éves sem voltam, úgy véltem, ez bőségesen elegendő lesz. Ámde csaknem két órát töltöttem ott a fa alatt. Szerintem életem legjobb imáját mondtam ott el akkor, mert annyira belemerültem az imádságba, hogy teljesen belefeledkeztem. Már nem emlékszem, pontosan mi mindenért könyörögtem; de az világosan él emlékeimben, hogy ahogy haladtam előre az imában, úgy oszlottak el a felhők, és úgy éreztem, mintha egy

olyan síkra emelkedtem volna, ami számomra korábban teljesen idegen volt. Egy mondatra azért emlékszem: „Ó, Istenem, csak arra kérek, vigyél el engem egy hívő otthonba, ahol úgy imádkoznak, mint anya, és ahol úgy olvassák a Bibliát és úgy imádkoznak, mint anya!” Nagy öröm töltött be, és csodálatos boldogsággal álltam fel a fa tövéből. Hiszem, hogy ott, akkor újjászülettem; de mivel azt sem tudtam, mi az újjászületés, ráadásul túl fiatal is voltam, Sátánnak sikerült meggátolnia, hogy rájöjjek: ez volt a megtérésem. Már nem emlékszem mindenre, pontosan mit is kértem vagy ígértem, de azóta is úgy gondolom, minden benne volt, ami az újjászületéshez szükséges. Örömben rohantam az úton, ujjongva, nevetve, ugrándozva és sírva; azelőtt soha nem éltem át ilyen mélységes, belülről fakadó elragadtatást. Órákon keresztül futottam ezzel a hatalmas, korábban nem tapasztalt, mindent betöltő érzéssel.

De mivel nem gondoltam, hogy ezzel már újjá is születtem, soha nem is tettem róla bizonyosságot; ugyanakkor ez életemnek egy olyan markáns tapasztalata volt, ami évekig bennem élt, és azóta sem kerültem ki teljesen a hatása alól. Mély tisztelettel tekintek vissza arra a fára. Ott, alatta csak ennyit tudtam mondani: „Uram, ha elviszel egy hívő otthonba, legjobb tudásom szerint foglak téged szolgálni!” – azt gondoltam ugyanis, hogy az üdvösség elnyeréséhez idősebbnek kell lennem. Pedig semmi okom nem

volt erre az oktalanságra, hiszen édesanyám soha még csak nem is utalt ilyesmire. De Sátán mindig alapos munkát végez, és pontosan tudja, hol tud eredményt elérni ördögi munkájával. Becsapott, és megfosztott attól az áldástól, amivel Isten épp az imént ajándékozott meg.

Vargabetűk

Amikor nagybátyámnál voltam, egyik unokahúga szintén ott töltött néhány hónapot. Ő michigani volt, és jó barátja nagybátyám egyik régi iskola-társának, akivel már évek óta nem találkoztak, és hírt sem hallott róla. Úgyhogy sokat beszélgettek egy bizonyos Mr. N____-ről, aki egy gazdag michigani gazdálkodó volt. Őt vettem célba, és úgy gondoltam, ha odaérek, beszélek neki a nagybátyámról. Délután 5 órakor érkeztem meg S____-be, és megtudakoltam az utat Mr. N____ házához. Körülbelül négy mérföldes út állt előttem, úgyhogy elindultam, és mentem egészen addig, amíg biztos voltam benne, hogy már gyalogoltam négy mérföldet. De az útbaigazítással összecsengő útjelzőket valahogy sehol nem láttam.

Végül este fél 9-kor összetalálkoztam egy szános emberrel, és megkérdeztem, milyen messze van a Brush-ridge iskola. Ezt mondta: „Fiacskám, úgy tizenkét-tizennégy mérföldre vagy onnan.” „Nem, az nem lehet – feleltem –, hiszen azt mondták, hogy csak négy mérföld S____-ből!” „Igen” – mondta, csakhogy kiderült, a tónál

eltévedtem és egy másik útra tértem. Most tíz mérföldre vagyunk a tótól; ha visszamennék S____-be, az már tizennégy mérföldes gyalogút lenne. Felajánlotta, hogy menjek el hozzá, aludjak náluk az éjszaka, mert ő csak öt mérföldre lakik úticélomtól. Jó öreg félelmem azonban most is előtört: ez biztos valami csapda, hogy visszavigyenek a nagybátyámhoz. Hát igen, a bűntudat. Az a harang – ahogy Kulp testvér szokta mondani –, a lelkiismeret, állandóan szól és csöng.

Az ember azt mondta, hogy az erdőn át csak hét mérföldre van a célom. Mivel a hold beragyogta fényével a havat, az ember kiállított a kerítéshez, felszedelőzködött, és megmutatott nekem egy sor fát, ami mellett ha egyenesen elhaladok, pontosan odaérek. Ez a kedves idős ember vagy egy órán keresztül magyarázta nekem a trükköt, mely fákat kell követnem ahhoz, hogy irányban maradjak. Mikor megértettem az elvét, elindultam; de ó, mily keservesen! A havat átfújta a szél a kerítéseken, vagy háromszor is alábucskáztam, és rettenetes erőfeszitésembe került kiásnom magam. Ezután pedig mindig vissza kellett mennem az ösvényre, hogy megtaláljam az egyenest. Vánszorogtam előre ott a hófúvások között; néha teljesen bekerített a hó, de aztán valahogy mindig sikerült áttörnöm.

Végül megérkeztem a célpontomhoz. Megpillantottam a kúriát... ■

(Folytatás a következő számban...)

Élet a Lélek templomában

A testi-lelki egészség kapcsolata

Isten tökéleteset alkotott, amikor megteremtett bennünket. Csodálatos és összetett egész az, amit Ő embernek nevezett el. Az Ő képe és hasonlatossága vagyunk, minden életműködésünk Alkotónk bölcsességét dicsőíti.

„Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk...” (Apostolok cselekedetei 17:28)

Születésünkkel nem kapunk használati útmutatót, tapasztalatok révén kell megismernünk testünk működését, és a megélt dolgok tanítanak bennünket eldönteni, mi a helyes és a helytelen. Ha tanulunk is elveket és szabályokat, csak a gyakorlati megvalósulás mutatja meg, mit is sajátítottunk el igazán.

Ez a rovat az életmód, életvezetés, a testi és lelki táplálkozás kérdéseivel és problémáival foglalkozik; ezekre keres gyakorlatias, tapasztalatokon alapuló válaszokat.

Az egyszerű életszerűség, és az Isten szavában megtalálható tanácsok újrafelfedezése során magasabb minőségű testi-lelki működéshez juthatunk. A bátor kísérletezés és változtatás mindig izgalmakat rejt, csak el kell indulnunk előre. Ahogy közeledünk Isten-

hez, Ő is közeledik hozzánk, jóllehet mindig mellettünk áll, bizalmunkat kérve.

Főbb témáink:

- táplálkozás, gyógytáplálkozás Isten korszerű elképzelése szerint
- testi higiénia, fizikai munka és mozgás életünkben
- lelki táplálkozás, szellemi munka, érzelmi állapotunk

Miért foglalkozzunk ilyesmivel?

Életünk során rendkívül összetett, bonyolult testi-lelki-szellemi-érzelmi igénybevételnek vagyunk kitéve.

Gondoljuk csak végig egy átlagos hétköznapi pontot a felébredéstől a lefekvésig! Ha nap mint nap helyt akarunk állni, mindenkor kimagasló lelki, fizikai, szellemi és érzelmi egészségre van szükségünk. A sportból

vett kifejezéssel élve: „jó formában kell lennünk”.

Testünknek nem csak biológiai táplálékra van állandóan szüksége. Lelki- és idegileg is edzettnek kell lennünk, hogy a mindennapok stresszes és embert próbáló körülményeiben ne

Ha nap mint
nap helyt
akarunk állni,
kimagasló
egészségre van
szükségünk.

maradjunk alul. Izmaink, csontjaink is rendszeresen igénylik a fizikai megterhelést, feszítést, csavarást, nyújtást.

Emlékszünk a régi mondásra: „Ép testben ép lélek”? Tény, hogy egy edzésben lévő, rugalmas és tetre kész test jó vérkeringést és szervi működést biztosít a magasabb rendű szellemi-lelki-érzelmi munkához. Tiszta fejre és egészséges szívre van szükségünk nap mint nap. Állandóan döntéseket kell hoznunk, állandó készenlét az életünk, megannyi megoldandó feladat, kihívás vár ránk.

A következőkben olyan hasznos tanácsokat szeretnék felsorakoztatni, amelyek segítséget jelenthetnek a tudatosabb élettervezéshez. Kóstoljunk is bele az első ilyen témába...

Táplálkozás

A táplálkozás jelenti minden testi működésünk alapját, ez által látjuk el testünket a szükséges „üzemanyaggal”. Szervezetünket táplálni azonban több, mint pusztán akármit megenni, meginni. Táplálni: éltetni, megújítani; funkcióját, állandó működését fenntartani. Tisztább, alkalmasabb táplálék; finomabb, egészségesebb működés.

Isten is egészségesnek és boldognak szeretne látni bennünket, ezért keressük az ehhez vezető utat:

Élet a vérben

*„Mert minden test élete a benne levő vérben van... mert **minden test élete a vérében van...**” (3Mózes 17:14)*

*„Íme, nektek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van. **Az legyen az eledeletek.**” (1Mózes 1:29)*

Vérünk tisztasága és táplálékunk biológiai értéke rendkívül fontos.

Minden testünkbe kerülő táplálék „vérré” lesz az emésztési folyamat során, ugyanis vérkeringésünk látja el táplálékkal szervezetünk minden egyes kicsiny sejtjét. Testünk akármilyen minőségű és

mennyiségű „élelmi anyagot” kap, igyekszik hűséges szolgaként feldolgozni és beépíteni saját sejtjeibe. Vérünk tisztasága és táplálékunk biológiai értéke tehát rendkívül fontos, mert fizikai értelemben nagyon is igaz, hogy „amit eszel, azzá leszel”.

Emésztőrendszerünk szinte bármit képes feldolgozni, de ha visszaélünk vele, hosszú távon testi egészségünk tönkremehet. Az évekig, évtizedekig tartó helytelen táplálkozás és életmód az egymással összehangoltan működő belső szerveinket súlyosan károsíthatja (bélrendszer, máj, epe, vese, hasnyálmirigy stb.).

Eredeti táplálékunk

Isten mindentudó bölcsességében pontosan meghatározta az emberi szervezet ideális táplálékát, ezért ta-

nácsos a Teremtő szavait komolyan venni, és a gyakorlatba is átültetni.

Érdemes elgondolkodni azon, hogy először a táplálék lett megteremtve, csak utána az ember, a biológiai fogyasztó. Ádám és Éva mindent készen kapott: nyilvánvalóan nem süttöttek-főztek, természetes módon táplálkoztak. Az első emberpár az Édenkertben gyümölcsökkel csillapította éhségét, később pedig Isten négy táplálékcsoportot különített el számukra:

1. gabonafélék
2. gyümölcsök
3. zöldségfélék
4. olajos magvak

Isten eredeti terve az volt, hogy az ember, a teremtés koronája, a lakhelyéül teremtett Föld növényi termékeiből éljen.

Ezek az ősi alapelvek ma is korszerűek. Az életmód-kutatások legújabb eredményei azt igazolják, hogy a növényi étkezés jótékony hatással van az emberi szervezetre. Napjainkban sorra dőlnek meg régi tradíciók, szokások, midőn az „édeni” étrend modern úttörői ragyogó egészségi állapotukkal és tettre kész, szellemi-lelki frissességükkel hadat üzennek a hagyományos táplálkozási elveknek, rossz beidegződéseknek, öröklődő tévedéseknek.

A táplálkozás célja

Testünk táplálásának Istentől rendelt

eredeti célja, hogy a tökéletesen teremtett emberi szervezet biológiai egyensúlyát fenntartsuk. A helyes tápláléknak könnyen emészthetőnek kell lennie, és el kell látnia a szervezetet a fizikai és lelki tevékenységek végzéséhez szükséges energiával. Építénie és segítenie kell testünket, hogy alkalmasak legyünk a magasabb szintű szellemi és lelki munkára: az Istennel való együttműködésre, Bibliatanulmányozásra, imában a mennyei világ erőivel való egyesülésre.

A helyes tápláléknak el kell látnia a szervezetet a fizikai és lelki tevékenységek végzéséhez szükséges energiával.

„Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakik bennetek?”

(1Korinthus 3:16)

Ha romlott természetünk tanácsait követve

kárt okozunk annak a templomnak, ahol Isten Lelke képes lakni, testünk alkalmatlanná válhat az Isten által megszabott feladatok ellátására.

Az egészség felszabadít. A rugalmas, jól működő emberi test öröm a benne lakónak; derűs, bizakodó, és egy minden kihívással szembenéző, krisztusi lélek otthona. Az Istenbe kapaszkodó ember boldogságához nagy mértékben hozzájárul, ha teste egészséges, és működése Teremtőjét dicsőíti. Figyeljünk azért szerető tanácsaira, és vegyük birtokba, amit Isten már megadott nekünk!

Következő számunkban *A csodálatos gyümölcs* témájával folytatjuk. ■

Élő Zsolt

Apró csodák

Hétköznapi tapasztalatok az élő Istennel

Az Úrral szerzett tapasztalataink elmondásával Istent dicsőítjük és egymás hitét építjük. A zsoltáríró példáját követve bocsátjuk közre az alábbi tapasztalatokat:

„Igazságodat nem rejtem el szívem mélyén, hanem elbeszélem hűségedet és szabadításodat. Nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezet előtt.” (Zsoltárok 40:11)

Vegyétek fel a hit pajzsát!

2013. augusztus 6-án feladtuk az összes papírt, ami lányunk kollégiumi felvételéhez és ösztöndíjához szükséges volt. Több napba telt, mire sikerült minden iratot beszerezni a munkahelyi bérügyi osztályról, az adóhivataltól stb. 9-e a beérkezési határidő, a későn érkező kérelmeket már nem bírálják el. Az egész paksamétát ajánlva, elsőbbségi küldeményként adtam fel, Isten kegyelmére bízva az ügyet. 16-ára ígértek választ a neten, vagyis a négy napig tartó munkaszünet kezdetére. Délután fél ötkor kapott Emőke egy kétsoros értesítést: „Kérelmed nem érkezett be. Ha mégis feladtad, kérj felvilágosítást munkaidőben ezen a telefonszámon!”

Nem akartunk hinni a szemünknek. Három nap alatt nem érkezett volna meg elsőbbségi jelöléssel?! Ez valami rossz, szinte ördögi tréfa! Fogjunk neki máris albérletet keresni? Hiszen már a kollégiumi ellátás kifizetése is nagy próba elé állít minket! Kihez

forduljunk? Hívjuk a postát, reklamáljunk? Magyarázkodjunk a bíráló bizottság előtt? Az összes nyomtatvány újbóli beszerzése megint legalább 2-3 napot igénybe venne. De hiába küldenénk be ismét, a határidő lejárt. Éreztem, ahogy a kétségbeesés hullámai ostromolni kezdenek bennünket. Az öröm, amelyet a négy együtt eltöltendő nap ígért, szertefoszlani látszott. De nem akartam átengedni a családot a kétségbeesésnek. Eszembe jutott az ige:

„Semmi miatt ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt. És Isten békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.” (Filippi 4:6-7)

Letérdeltünk imádkozni és Atyánk elé tártuk a helyzetet. Ima után már csaknem azon aggódtam, hogy miért is nem aggódok, pedig emberileg nézve ugyancsak indokolt lenne...

Nem mondom, hogy a négy nap során nem próbált a félelem erőt venni rajtam és rajtunk. De Emőkével végiggondoltuk a helyzetet: mindent megtettünk, amit emberi ésszel és erővel meg lehetett tenni – nincs más dolgunk, mint várni és bízni mindenható Atyánk kegyelmében. Többször is határozottan éreztem, ez egy próba – fogalmam sem volt, hogyan, de tudtam, Isten meg fogja oldani. Vártunk és reménykedtünk, és nem engedtem szívem békességét és örömét elvenni. Valahányszor jött a félelem, ígék jutottak eszembe:

„Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.” (Jeremiás siralmi 3:26, Károli)

Várni türelemmel... Sokszor ez a legnehezebb – de megtapasztaltam, hogy ez jó dolog!

„Akinek szíve rád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mert benned bízik.” (Ézsaiás 26:3)

Ha Atyánk szeret minket, nem hagy cserben. Milyen érzés lehet Neki, ha hallja kérésünket, de közben látja szívünkben a kétségeket és arcunkon a szorongást, szomorúságot? Nem **akartam** aggodalmaskodni!

21-e hajnalán napkeltekor ébredtem, és még emlékszem az első felbukkanó gondolatra: Ma van az a nap, amikor félni kellene... Felrémlt bennem, hogy nyolckor el kell kezdenünk a vég nélküli telefonálást, intézkedést... Hát nem, azért sem... Kinyitottam a Bibliát:

„Mivel ragaszkodik hozzám, meg-

szabadítom őt, fölmagasztalom, mert ismeri nevemet! Ha segítségül hív engem, meghallgatom őt. Vele vagyok nyomorúságában, megmentem és megdicsőítem őt.” (Zsoltárok 91:14-15)

Mosolyogva becsuktam a Könyvet és nem is vettem észre, de hálával szívemben elaludtam egy kicsit. Amikor ismét kinyitottam a szemem, a férjem állt az ágy mellett és csak ennyit mondott: Gyere! Még korán volt, hivatali idő előtt, semmiféle intézkedést nem tudtunk volna elkezdni. Az üzenet, amit ekkor a számítógépen olvastunk, a felvételi kérelem pozitív elbírálásáról és a további teendőkről szólt. Megöleltük egymást, és Sanyi megkérdezte: Honnan tudad? Én csak annyit tudtam, hogy Isten jó. Késő délután kiderült: a hiba – különös módon – a számítógépes rendszerben keletkezett, rossz üzenetet küldött az érintetteknek. Négynapi boldogtalan feszültség egy hiba miatt... Ehelyett átélhettük:

„Aki figyel az ígére, jót nyer; aki bízik az Úrban, ó, mily boldog az!” (Példabeszédek 16:20, Károli)

Megőrzi minden csontját

Budapesten, a Flandria Hotelben voltunk egy bibliai konferencián, amikor péntek délután valahogy elnéztem a lépcsőfokot és ráestem a lábfejemre. Iszonyú fájdalom hasított belém, és bár igyekeztem barátomra mosolyogni, aki épp szembejött velem a bal esetkor, mégis alig bírtam visszacsoszogni a szobámba. Esés közben a

legelső gondolatom az volt: lehetetlen, hogy ezek után vasárnap este futni fogok. Amikor felértem, azon gondolkodtam, hogy – emberi számítások szerint – milyen hosszadalmas procedúra elé nézek: rossz esetben röntgen, esetleg gipsz, de minimum egy hetes fájdalom és sántikálás. Azonnal dagadni kezdett. Sóhajtvá kinyitottam a Bibliámat:

„Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentí az Úr. Megőrzi minden csontját, egy sem töretik meg azokból.” (Zsoltárok 34:20-21)

Nos, akkor a röntgen kérdése már megoldódott... de a gyógyulás egyelőre még csak vágyaimban élt. Drága szobatársnőmmel imádkoztunk, és reménykedtem, hogy minden jóra fordul. A fájdalom ennek ellenére egyre rosszabb lett, az esti előadásra már erősen sántítva jutottam le, közben pedig vizes ruhával borogattam.

Kedves jamaicai barátunk, Howard észrevette a bajt, és felajánlotta, szívesen imádkoznak értem. Alig volt időm gondolkodni, máris ott ültem középen, ők pedig könyörögni kezdtek. Nagyon nehéz **teljesen** őszintén kifejeznem, amit átéltem, de azért megpróbálom:

Éreztem a testvéreimből áradó nyugodt erőt, békességet, hitet – tudtam, hogy nem rajtuk múlik, ha mégsem történik semmi. Attól féltem a legjobban, bennem van valami akadály, ami meggátolja az isteni erő működését. És ez pár pillanatig rettenetes érzés

volt: most majd világosan kiderül, mustármagnyi hitem sincs! Mezítennek és végtelenül kicsinek, nyomorultnak éreztem magam, mintha közvetlenül Isten szemei előtt ültem volna összetörve. Uram, segíts, légy segítségül az én hitetlenségemben!

Amikor felálltam és elindultam a szobámba, megpróbáltam úgy lépni, mintha semmi baj nem lenne, de valójában ugyanúgy fájt, mint előtte. Éjszaka nem nagyon tudtam aludni a nyugtalanságtól, kimentem a folyosóra is, megnézni, jobban mutat-e, mint korábban. A véraláfutás egyre nagyobb területen mutatkozott, és még mindig sántikáltam. Egyre csak imádkoztam.

Reggel azonban – legnagyobb meglepetésemre – **egyáltalán** nem fájt! Végtelenül boldog voltam, és érdekes módon inkább a fájdalom friss emléke miatt bicegtem néha, mert nem mertem elhinni, hogy bátran ráléphetek. De az igazi próbát vasárnap estére tartogattam. 48 óra telt el a baleset óta, emberi szempontból lehetetlen egy ilyen esés és ütés után futni. Mégis elmentem a szokásos, 13 km-es távra, készen rá, hogy azonnal abba hagyjam, ha szükséges. Nem kellett feladnom, ellenkezőleg, csodálatos tapasztalatban lehetett részem.

Ezt az egy órát sok szempontból mindig a nap fénypontjának érzem, mert az intenzív ima lehetőségét kínálja. Ezúttal az öröm és a hála volt központi témája, és néha úgy éreztem, a szívem nem bírja a sok örömet. Az erdei szakaszon nagy erővel rám tört

a méltatlanság érzése, és azt kiáltottam magamban, amit Dávid és Péter ezer évekkkel ezelőtt: Ki vagyok én, hogy eljössz hozzám, hogy bennem veszel lakozást, hogy törődsz velem?! Micsoda az ember, aki könnyebben szétnyomható a molynál?! Mit számít neked egy vacak lábujj?! Eredj el tőlem, mert bűnös ember vagyok! S ekkor meghallottam a választ: *Gyermekem vagy!*

Az Úrnak ad kölcsön, aki könyörül a szegényen

Beszélgettem gyermekeinkkel egyik vacsoránál és megkértem őket, hogy a következő hónapban próbáljunk meg takarékoskodni, még jobban, mint eddig, ki-ki esetleg mondjon le az esetleges fagyfaltról, vagy a saját magának szánt apró meglepetésről, mert egy kedves barátunk nagy szükségbe jutott, elveszítette az állását. Úgy gondoltam, amit megtakarítunk, azt elküldjük neki. Beleegyeztek.

Jó pár nap eltelt, egyszer csak idősebb fiunk felhív telefonon:

– Mama, képzeld, találtam az előbb az utcán egy ötezrest! Az volt az első gondolatom, hogy felajánlom neked. Küldd el annak az illetőnek, akinek gyűjteni akartunk! Bevallom a máso-

dik gondolatomat is: vennék faanyagot, mert szeretnék csinálni egy könyvespolcot. Tudod, a szobámban a földön, meg az ágy alatt tartom a sok könyvet, nem tudom hova pakolni őket.

– Rendben, kicsim, majd megbeszéljük a dolgot, ha hazajöttél!

Amikor együtt voltunk, ezt mondtam neki:

– Én nem szeretnék kényszeríteni semmire, hiszen te találtad, te döntesz, mit teszel a pénzzel. Azt tudom elmondani neked, én mit tennék: az első, önzetlen sugallatra hallgatnék. Többnyire a nehezebb út a jó út.

Ugyanis eszembe jutott egy ige, miután beszélünk:

„Az Úrnak ad kölcsön, aki könyörül a szegényen, és ő megfizet neki jótéteményéért.” (Példabeszédek 19:17)

– Jól van, mama, itt a pénz, add fel! Örülök, hogy odaadhatom!

Másnap felhívott a barátnőm, hogy szeretne nekünk felajánlani két polcot, mert átrendezi a szobáját, és a régiek helyett új, helytakarékos megoldást talált könyvei tárolására... ■

Barati Lilla

Istenünk hatalmas és megilleti Őt dicséretünk és hálánk kegyelmének minden megnyilvánulásáért. Kedves Olvasó, ha van Istennel szerzett tapasztalatod, amely Őt dicsőíti, kérünk, oszd meg velünk is, hogy kölcsönösen épülhessünk egymás hite által. Szerkesztőségünk e-mail címe: info@hitbol.hu

100. zsoltár

Hálaadó zsoltár

- 1 Ujjongj az ÚRnak, te egész föld!*
- 2 Szolgáljatok az ÚRnak örömmel,
menjetelek eléje vigadozva!*
- 3 Tudjátok meg, hogy az ÚR az Is-
ten! Ő alkotott minket, az övéi va-
gyunk! Az ő népe és legelőjének
nyája vagyunk.*
- 4 Menjetelek be kapuin hálaadással,
udvaraiba dicséretekkel! Adjatok
hálát neki, áldjátok nevét!*
- 5 Mert jó az ÚR, örökké megmarad
kegyelme, és hűsége nemzedékről
nemzedékre.*

Hitből hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: *Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.*

Felelős szerkesztő: *Sánta János.* Borítóterv és lapszerkesztés: *Gégény Lora Mariann.*

Magyar nyelvi lektor: *Barati Lilla.* Logó és grafikák: *Gond Rózsa.*

Nyomtatás: *Gyulai Oszkár.*

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: **info@hitbol.hu**

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 /hitbol.hu